

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM SAFLARI NETLEŞTİRİYOR

♦Kapitalizm
Çağının
Sonu

♦Daha İleri
Gidebilen
Eylemler

♦Kürt Halkı
Özgürlüğünü
Savaşarak
Kazanıyor

♦Komünist
Bir Dünya
Kuracağız

♦Kapitalizm
Öldürmeye
Devam Ediyor
Hala

♦Ölüm
Orucu
Sürüyor

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30-yılında yine
1 Mayıs Alanına Taksim'e Devrime

**27 Mayıs
Mecidiyeköy**

KAPİTALİZM

ÇAĞININ SONU

Kapitalizm, bugüne değin görülen toplumsal sistemlerin içinde, tarihte en kısa dönemi kaplayan toplumsal bir biçimdir. Emeğe dayanan, bu yüzden dengesizlikler, uyumsuzluklar ve krizlerden kurtulamayan kapitalist sistem, çok kısa sayılabilecek bir sürede çöküş sürecine girdi. Artık kapitalizm çağının sonlarında bulunuyoruz. Ve son sömürü çağı ömrünü tamamlarken, yerini devrimlerle, sıçramalarla yeni olana terk ediyor.

Kapitalisti gereksiz yapan şey, o olmasa da toplumsal üretimin ve dolaşımın, ücretli görevliler tarafından denetleniyor olmasıdır. Üretimin ve değişimin dünya çapında yürüdüğü böylesine karmaşık bir ilişkiyi kapitalistin denetlemesi zaten olanaklı değil. O, bu işi uzmanlara bırakmıştır. Hatta kapitalistlerin çoğu, yaptığı işin bilgisine bile sahip değil. Bu yüzden şirket yöneticileri, kapitalistin haberi bile olmadan çok büyük paraları kendi hesabına geçiriyor. İşlerinden şirketleri iflasa sürükleyenler bile var. Toplumsal üretimin denetimi öylesine karmaşık hale geldi ki, zenginlik üretimi ve yönetimi öylesine çeşitlendi ki, hükümetler bile kapitalistlerin bu alandaki işlerini takip etmeye yetmediği için, kapitalistler, hükümetlere kendi uzmanlarını danışman olarak veriyor. Bütün işleri kapitalist adına uzmanlar, yönetenler yapıyor. Burjuvazi gereksiz bir sıyrılmıştır.

Kapitalist üretim biçiminin ömrün doldurduğunun en çarpıcı kanıtı, onun gelişmenin önünde engel olması; bilim, teknik ve benzeri alanlardaki gelişmeye karşı durarak tarihi görevine ihanet etmesidir. Kapitalist üretim, artık tüm çağdaş gelişme ile çatışma içindedir. Toplumsal üretim öylesine gelişti ve üretici güçlerin büyümesi o noktaya vardı ki, kapitalist kabuk artık bu gelişmeye dar geliyor. Kapitalist biçimle toplumsal üretim arasındaki uyumsuzluk, tekelci kapitalizm aşamasına ulaşmasıyla, devlet-tekeli bütünleşmeleriyle birlikte iyice büyüdü. Devlet tekel bütünleşmesiyle ortaya çıkan büyük çaplı toplumsal üretim, hiçbir şekilde kapitalizmin çitlerine sığmıyor, uyumsuzluk çok belirgin ve elle tutulur halde. Çatlak kapanmayacak kadar büyümüştür. Kapitalizm çağını sona erdiren

yol açılmıştır bir kere. Emek sistemine dayanan çağ kapanıyor.

Çok büyük boyutlara ulaşmış devlet mülkiyetindeki toplumsal üretim dev işletmeler, kapitalistler olmaksızın işçiler tarafından denetleneceğini her yönüyle ortaya koymuştur. Devlet ekonomisi sorunun çözümü değildir. Fakat çözümü içinde taşımaktadır. İşçiler devlet iktidarına el koyduklarında, hazır bir temeli devralacaklardır. Burada mülkiyet sorunu, kendisini güçlü olarak hissettirmektedir. Burjuva toplumunda top-

lumsallık, burjuvaziye hizmet eder. Mülkiyet biçimi meselesi, ivedi bir konu haline gelir. Mülkiyetin özel bir biçimi uyumsuzluğun temeli olduğu için, bunun devamı, üretici güçlerin yıkımıyla sonuçlanır. Üretici güçleri geliştirmenin yolu, bu uyumsuzluğu gidermektir. Üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasındaki uyumsuzluk, toplumdaki çatışmaların kaynağıdır. Proletarya, üretim araçlarının özel mülkiyetini toplumsal mülkiyete dönüştürerek, toplumsal üretimle özel mülkiyet arasındaki uyumsuzluğa son verir. Buradan ileri gelen çelişki, kriz ve çatışma da ortadan kalkar. Bu sonucu tüm şiddetiyle toplumun gündemine getiren kapitalizmin kendisidir. Maddi koşullar, hem sorunun kaynağıdır, hem de çözümün. İnsanlar önlerine gelen sorunu çözebilirler; çünkü sorunun çözümü, maddi koşullarda oluşmuştur.

Burjuva toplum çözümlü dağılmaya başladı. Komünist Manifesto, kapitalizmin dağılmasını açıkça gösterdi. Bu toplumun yerine geçecek olan komünist toplumun ilkelerini ve hedeflerini tüm sınıflara ilan etti. Burjuvazi ilk önce, bilimsel komünizmi “teorik” olarak mahkûm etmeye kalktı. Bu görevi her seferinde yeni bir “teorisyen”, yeni bir düşünce okulu üstlenmesine karşın, ödevin tamamlanamadığını düşünerek yenikleri ortaya atıldı. Marksizmin devrimci teorisi ise, her geçen gün kitlelerce tartışılıyor ve kavranıyordu. Çok kısa sürede kitleler içinde, maddi bir güce dönüşen devrimci teori, dönüştürücü bir güce dönüştü. Marksist teoriyi esas alan işçi sınıfı partileri oluştu. Komünist hareket, giderek çağın en etkin politik hareketi haline geldi. Komünist hareketin ortaya çıkışı ve güçlenmesi, insanın insanı sömürdüğü, yabancılaşmış bir tarihin yerini, insanın insana bağımlılığının sona erdiği, insanın kendi öz toplumsal güçlerini denetleyebildiği insani tarihin gelmekte olduğunun en çarpıcı işareti ve kanıtıdır. Başka bir ifadeyle, komünist hareket, kapitalizmden komünizme geçişin başlaması demektir. Böyle bir geçişin maddi şartları oluşmaksızın komünist hareket ortaya çıkma imkânı bulamaz. Komünist hareket, kapitalizm çağının sonlarına gelindiğinin başka

bir kanıttır aynı zamanda.

Marksist teori, işçi kitleleri arasında hızla yayılınca ve hatta eğitim görmüş kitleler arasında bile taraftar bulunca, burjuvazi bu defa da, komünizmin “uygulanabilirliği”ni tartışmaya başladı. Burjuvalara göre komünizm salt bir “teori”dir. Ve uygulanamaz. Gerçi Paris Komünü komünizmin uygulanabilirliğinin ilk örneğiydi, ancak kısa süren varlığı, hedefe ulaşmaktan uzaktı. Ama bu kısa sürede bile, Komün, emeğin sonunda bulunmuş kurtuluşunun bir biçimiydi. Onun etkinliği varlığından ileri geliyordu; tüm Avrupa burjuvazisinin ittifak halinde saldırısının nedeni de, emeğin kurtuluşunun bir biçimi olmasıydı.

Komünizmin fiilen ilk “uygulanabilir” örneği, Rusya’daki 1917 Ekim Devrimi’dir. Ekim Devrimi’yle kapitalizmden komünizme geçiş çağı da başlamıştır. Bunun genel koşullarını, kapitalizmin gelişimi, onun emperyalist aşamaya ulaşması hazırlamıştır. Emperyalist savaş da, dünyada devrimin objektif şartlarını hazırlamıştır. Rusya’da proletaryanın iktidara gelmesi, proletarya diktatörlüğü sisteminin kurulması. Kapitalizm çağının sonlarına gelindiğinin uygulanabilir kanıtıydı. Kapitalizmin dünya sistemi, Ekim Devrimi’yle ölümcül bir darbe aldı. Kapitalizmin dünya sistemi, kendi içinde parçalandı ve bir dünya sistemi olmaktan çıktı. Rusya gibi büyük bir ülke bu sistemin dışına çıkmıştı. Bu, kapitalist sistemin tarihinin en şiddetli ve en büyük bunalımına girmesi demektir. Daha sonra, 40’lı yılların sosyal devrimleriyle birlikte bir grup ülkenin daha sosyalizme geçmesiyle, sosyalizm bir dünya sistemi haline geldi. Sosyalist sistemin ortaya çıkışı, kapitalizmin genel bunalımını iyice derinleştirdi. Halen dünyanın büyük bir bölümünde kapitalizmin egemenliği altında olmakla birlikte, oralarda burjuva egemenlik, proletaryanın durmak bilmeyen saldırılarıyla karşı karşıya. Burjuvazi, artık tarihsel inisiyatifiyi yitirmiştir; tarihi inisiyatif yeni bir dünya kurmak için savaşan proletaryanın eline geçmiştir. Burjuvazinin yapmaya çalıştığı şey, kapanmakta olan bir dönemi biraz daha uzatmaktan ibaret. Hepsisi bu.

Ekim Devrimi’yle birlikte, komünizmin uygulanabilirliği tartışması bitmiş, Sovyet örneğine, tıpkı Komün gibi, burjuvazinin ortak saldırısı başlamıştı. Sovyetlerin tüm iktidarı ele almasıyla başlayan, sosyalist sistemle birlikte daha öne çıkan ve 20. yüzyılı boydan boya etkileyen, iki dünyanın savaşı oldu. Bu savaş, kapitalizmden komünizme geçiş çağının; kapitalizmin çöküşü, sosyalizmin yükseliş çağının durumunu yansıtıyor. Burjuvazi tüm olanaklarıyla bu çağın ilerlemesine engel olmaya çalışıyor, proletarya ise, çağı genişletiyor ve onu daha da derinleştiriyor. Üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel olmak, geçiş çağının genişlemesini önlemek, bundan sonra kapitalist sınıfın toplumsal davranışının, faaliyetinin özü oldu. Burjuvazi, artık tamamen gerici bir konumdadır.

Burjuvazi, 90’lı yıllarda, kapitalizmin “ebediliğini” ilan ederken, öte yandan sosyalist Küba’ya karşı sürdürdüğü saldırılar, kendisi açısından gerçek durumun böyle olmadığını gösteriyor.

Sırf emekçi kitlelerin moralini bozmak ve onları güçsüz düşürmek için, ideolojik planda sosyalizmin “bittiğini” söylerken, gerçek yaşamda ise bunun bu şekilde olmadığını biliyor ve bu yüzden dünya proletaryasına, komünist harekete karşı yüzyıl savaşı başlattı. Her yerde, tıpkı 20. yüzyıl boyunca hiç aralıksız olarak sürdürdüğü “kıızıl avı” saldırısında olduğu gibi, bir saldırıyı daha şiddetli biçimde uygulamaya sokuyor. Yine her kapitalist ülke, büyük bir telaşla, devlet egemenlik sistemini (burjuva diktatörlük sistemini) yetkinleştirmekle meşgul. Bunca önlem ne içindir. Ancak, yerini alacak daha yüksek bir toplum biçiminin gelişiminin kaçınılmaz olduğunu anlayan bir toplum, bunca tedbiri almaya başlar. Burjuvazi, komünizm “tehlikesi”nin geçtiğini düşünüyorsa, komünistlere karşı bu denli hınçlı saldırı ve terör nedendir. Ve neden dünya proletarya hareketine karşı küresel saldırı başlatıldı ve sürdürülüyor. Tüm bunların gerçek anlamı, tarihsel gidişin komünizme doğru olmasından ötürüdür. Burjuvazi ideolojik ve politik alanda emekçi halk üzerinde hegemonya kurmaya çalışırken, kapitalizmin ekonomist işleyişi ise, bu çabaları etkisizleştirme yönünde işliyor. Burjuva ekonomi yasaları, sermaye sınıfının kitleler üzerindeki tüm etkisini kırıcı bir yönde ilerliyor. Ekonomik temeldeki uzlaşmazlık büyüdükçe, ideolojik alanda da sınıflararası çatışma derinleşiyor. Burjuvazi, ekonomik temele bağlı olarak sınıflar savaşımının şiddetlendiği bir toplumda, halk üzerinde bir politik etkinlik nasıl sağlayabilir. Sınıflar savaşımının gelişmesi, mevcut ilişkilerin devamının değil, sınıfları ve buna dayanan ilişki tarzının ortadan kaldırılmasına zorunlu olarak varacaktır. Burjuvazinin her ne yaparsa yapsın sonunda yenileceği ve proletaryanın ise zafere ulaşacağı görüşü bu temelden açıklanabilir.

İçinde bulunduğumuz tarihsel süreci tüm karmaşıklığı ve bütünlüğü içinde ele almalıyız. Çökmekte olan eski toplumsal sistemle, doğmakta olan toplumsal sistem; yeni ile eski; ileri ile geri; aynı tarihsel süreçte bulunuyor. Önce kapitalizm çağı kapanacak, sonra onun yerini komünizm çağı alacak biçimde mekanik bir durum yoktur. Bu, toplumun evrimine de aykırıdır. Gerçek yaşamda, yıkılmakta olanla, onun yerini alacak olan bir arada bulunurlar ve birbirleriyle sürekli bir savaşım içindedir. Yani bir tarafta kapitalizm çağının sonları yaşanırken, diğer taraftan kapitalizmden komünizme geçiş çağı dinamikleri işliyor. İki dünya arasındaki bu savaş, çeşitli biçimler altında yürüyor. Bu savaşta ötsel olarak, komünizm, kapitalizmin yıkılışını hızlandırmak için tüm gücünü kullanırken, kapitalizm de komünizmin ilerlemesini yavaşlatmak ve bozmak için eldeki tüm olanakları seferber ediyor. İnsanın geleceği üzerinde etkiye bulunan bu iki sınıf arasındaki savaşım, yirminci yüzyılı tamamen doldurduğu gibi, yirmibirinci yüzyılda da sürecektir. Burjuvazi, sıçramalı çöküş sürecine girmişken, saldırıların daha şiddetlendirecektir. Fakat bu, onun için umutsuz bir savaştır. Ne denli şiddetli ve zorlu geçerse geçsin bu savaş proletarya kazanacaktır.

C. DAĞLI

DAHA İLERİYE GİDEBİLEN EYLEMLER

Tarihte sonu sonuna belirleyici etken ekonomik ilişkiler olduğundan, proletaryanın kurtuluşu üzerine temel görüşlerimizi belirtirken daima ekonomik çözümlmeden yola çıkarız. Marksist yöntem budur. Bu yöntem bizi her zaman doğru sonuçlara götürdü. Ekonomik ilişkiler ise sürekli bir değişim içindedir. O halde temeldeki bu değişiklikleri her seferinde yeniden irdelemek gerekir.

Bir toplumun çözümlenip-dağılmasını sağlayan gelişme, o toplumun içinde taşıdığı çelişkilerin olgunlaşmasıdır. O zaman bu toplumdaki kurtulmak çok kolay olur. Fakat bir toplumun bu noktaya gelebilmesi için uzun bir zaman ve bir dizi ekonomik gelişme gerekmiyor. Bir devrimin olması içinse, çelişkilerin tamamen olgunlaşması gerekiyor. Çelişkiler sonuna kadar gelişmeden de, devrimler gündeme gelir. Bir devrime yol açması için çelişkilerin çeşitli etkenlerle keskinleşmesi yeterli. Bir toplumun önceki toplumun yerini alması için, yeni toplumun üzerine dayanacağı maddi öğelerin, eski toplumun yapısında ortaya çıkması zorunludur. Çünkü daha yüksek toplum, önceden oluşmuş olan bu öğelere dayanır. Daha sonra kendine özgü temelleri oluşturur. Yeni topluma yol açan devrimler, eski toplumun zeminleri üzerinde meydana gelir. Ama bu noktada, yalnızca ekonomik etkenler rol oynamaz, politik ve toplumsal etkenler de bir devrime neden olabilir. Devrime yol açan gelişmelerin somut olarak saptanması gerekir. Sadece ekonomik ilişkilerin gözlenmesi bizi yanlış sonuçlara götürebilir. Hele, devrimlerin ancak ekonomik olarak gelişmiş ülkelerde olabileceğini ileri sürmek, kişiyi mekanik düşünmeye iter. Bu anlayış, teorik olarak yanlış olduğu gibi, tarihsel gerçeklerde de terstir. 20. yüzyılın tarihî gerçekleri başka bir şey söylüyor. 20. yüzyılın toplumsal devrimleri gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, az gelişmiş kapitalist ülkelerde gerçekleşti. Burarlarda gerçekleşen devrimlerin nedenlerini, tarihsel gelişimin yanında, 20. yüzyılın somut koşullarında da aramalıyız. Devrime yol açan çelişkileri keskinleştiren etkenler çok yönlüdür. Gelişmiş bir kapitalist toplumun varlığı, yani ekonomik gelişmişliğin yerini alacak daha ileri bir toplum biçiminin üzerine inşa edileceği maddi temelleri hazır bulması demektir; fakat bu durum otomatik olarak devrim getirmez. Eğer böyle olsay-

dı, devrimlerin nerelerde olacağını saptamak için fazla bir çabaya gerek kalmazdı. Gelişmiş kapitalist bir toplum, proletarya iktidara geldikten sonra, daha kolay devam edeceği şartların önceden oluşması anlamına gelir, ama iktidara gelmenin de kolay olacağı güvencesini vermez. Bilimsel sosyalizmin kurucularının devrime somut yaklaşımları bize bu konuda açık bir fikir verir. Genel koşullar, önce Avrupa'da bir devrimi gündeme getirmişken ve sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels bunun üzerinde dururken; daha sonra genel şartlarda değişme oldu ve devrim dalgası Avrupa'dan Doğuya, Rusya'ya doğru kaydı. O zaman sosyalizmin bu seçkin temsilcileri, yeni gelişmelere dikkat çektiler. Farklı koşullarda, farklı politikaları gündeme getirerek ve diyalektiği en iyi şekilde kullanarak bu konuda da proletaryayı eğittiler.

Ekonomik koşullardan hareket ederken, ekonomik ilişkilerdeki değişimi de diyalektik olarak tahlil etmeliyiz.

Proletarya devrimini hazırlayan koşullar, kapitalizmin temelleri üzerinde oluşur. Yani bir devrim zorunluluğu için, kapitalist ekonominin belli bir gelişme düzeyine çıkması gerekiyor. Sınıf mücadelesinin belli bir yoğunluk derecesi, kapitalist üretimin belli bir yoğunluk derecesine ve egemenliğine denk düşer. Marx, kapitalist üretim biçiminin tarihsel gelişimini açıklarken, aynı zamanda, işçi sınıfının, kapitalist birikime bağlı olarak büyümesini ve militanlaşmasını da anlatmış oluyor. Lenin de kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmi anlatırken genel olarak sermayenin nasıl yoğunlaştığını ve teknelci kapitalizme dönüştüğünü açıklar ve teknelci kapitalizmin proletarya devriminin öngünü olduğunu ifade eder. Fakat, teknelci kapitalizm, ilk ortaya çıktığı düzeyde değildir; sermaye birikimine bağlı olarak, teknelci kapitalizmin ekonomik eğilimleri olarak, devletle bütünleşmiş teknelci kapitalizm gelişti. Devlet-teknel bütünleşmesinde, üretimin ileri düzeyde toplumsallaşması ortaya çıktı. Böylece, kapitalizm çerçevesindeki maddi koşullar daha gelişkin hale geldi. Toplumsal devrimler de artık bu gelişkin maddi şartlarda biçimlendi.

Esasen biz, kapitalist ekonomik gelişmeyi anlatırken, toplumsal devrimlerin oluşumunu da anlatmış oluyoruz. 19. yüzyılda, proletarya burjuva egemenliğe karşı ayaklandığında, üretici güçler, kendilerini kurtaracak kadar gelişmemişti ve örgütlü düzeyi zayıftı. Toplumsal kurtuluş koşulları 20. yüzyıla birlikte, teknelci kapitalizme geçilmesiyle olgunlaşmaya başladı. Bu şartlarda bile proletarya toplumsal devrimden önce demokrasiyi ele geçirmek durumunda kaldı. Gelişmiş kapitalist ülkelerde geri ekonomik ve toplumsal ilişkiler varlığını belli ölçüde korusa da, ekonomik düzey, yerini alacak daha ileri toplumun koşullarını hazırlamıştır. Ama devrimler buralarda değil, ekonomik olarak daha geri ülkelerde gerçekleşti. Bugün kapitalist ülkelerin ekonomisi daha ileri düzeyde bulunuyor. Sermaye dünya düzeyinde merkezileşmiştir. Üretim ve emeğin toplumsal karakteri ileri düzeydedir. Kapitalizmin temel çelişkisi olan toplumsal üretimle, el koymanın özel biçimi arasındaki uzlaşmaz çelişkisi şiddetleniyor ve öne çıkıyor. Dev-

rimler artık keskinleşen bu çelişki tarafından biçimleniyor.

Maddi koşullara bağlı olarak çelişkilerin yeterince olgunlaşmadığı durumlarda, devrimler bu çelişkilerin çatışmaya yol açmasıyla da toplumun önüne gelebilir. Kapitalizmin daha sonraki evrilişi içinde, ekonomik durum çelişkilerin olgunlaşmasını sağlayacak denli gelişti. Bu şartlarda dahi, devrim yalnızca ekonomik nedenlerle doğmaz, politik, toplumsal çok çeşitli etkenler her zaman vardır. Bu defa bir farkla; çelişkilerin gelişkinliği tüm toplumsal yaşamı etkisi altına alır. Sınıf mücadelesi ve bunun devrime varması, emek-sermaye çelişkisi ekseninde meydana gelir. Bu çelişkinin her ülkede ortaya çıkışı, gelişmesi ve olgunluk derecesi somut olarak ele alınmalıdır. Her ülkede devrimi doğuran toplumsal ve politik etkenler belirlenmelidir. Böylece hem dünya proletaryasının komünizme geçiş ortak programı ve hem de her ülke proletaryasının kendi somutunda bu ortak amaca ulaşma yolları bu temelde saptanmış olur.

Devrimi bir zorunluluk yapan koşullar açıklanırken, daha çok nesnel etkenler sıralanır. Toplumların kültür durumu genellikle gözardı edilir. Halbuki toplumun eğitim ve kültür düzeyi, toplumsal dönüşümde önemli bir yer tutar. Eğitilmiş ve kültürlü bir toplum, aynı zamanda örgütlü ve bilinçli bir toplumdur. Toplumun eğitim, kültür, örgütlülük ve bilinç düzeyi, devrimin gerçekleşmesinde ve komünizme geçişte bir etkidir. İnsanların bu düzeye gelmesi, uzun bir gelişmenin sonucudur. Toplumsal koşullar değiştikçe, insanların düşünce biçimi de farklılaşmıştır, ideolojisi ve bilinci değişime uğramıştır. Görüşleri bilimsel temellere dayanıyor. Bilimsel görüşlere dayanmada, marksizmin belirleyici etkisi var. Bilimsel sosyalizm toplumların kültürünü derinden etkilemiştir. İnsanlar artık yaşadıkları toplumsal koşullara proletaryanın bilimsel dünya görüşü ile bakıyorlar. Özgür ve ortaklaşa emek koşullarının kaçınılmaz olduğunun daha açık olarak kavrayabiliyorlar. Devrim sadece olayların etkisiyle değil, daha bilinçli olarak yöneliyorlar.

Emekçi halkın eylemleri her zaman aynı düzeyde olmaz. Eylemler, kendisini doğuran olayların durumuna bağlı olarak bir çizgi izler. Toplumsal olaylar ise, sınıf çelişkilerinin ve sınıf çatışmasının ürünüdür. Her büyük eylemin toplum ve dünyadaki etki derecesi farklı olur. İşçi-halk, eylemini içinde meydana geldiği koşullar içinde değerlendirmek gerekir. Büyük eylemler tarihte ne denli önemli rol oynarsa oynasınlar; etkileri sonraki çağlarda görülse bile, kendi şartları içinde ele alınmalı... Eylemleri büyük eylem yapan kendi tarihsel koşullarında yol açtıkları değişikliklerdir. Yoksa, tarihin ileriki aşamalarında, onları geçen daha güçlü eylemler gerçekleşir. Tarihin farklı aşamalarında gerçekleşen eylemleri kıyaslamak doğru sonuç vermeyebilir.

Etkisi bir sonraki yüzyılda da görülen Paris Komünü'nün büyüklüğü Avrupa gericiliğinin orta yerinde, şartların lehte olmadığı bir zamanda komünal bir düzen kurma girişimleriydi. Durgun bir havada aniden patlayan bir gök gürültüsü gibiydi. Etkisini geniş bir alanda duyurdu. Komün bir daha tekrarlanamazdı, çünkü dünya şartları değişmişti. Daha sonra kendisini aşan proleter devrimler gerçekleşmesine rağmen tarihteki yerini hep korudu. Büyük Ekim Devrimi de 20. yüzyılda böyle bir

etki yarattı. Ekim'den sonra çok sayıda devrim oldu, ama hiçbiri Ekim Devrimi'nin yarattığı etkiyi yaratamadı. Oysaki bazıları 1917 Ekim Devrimi'nden daha iyi örgütlenmişti. Ekim'in tarihteki yeri, proletarya devrimleri çağını, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlatmış olmasıdır. Her devrimin dünya etkisi ayrı ayrı değerlendirilmeli. Spartakist Devrimi'nin Avrupa'da yarattığı etki ile Çin Devrimi'nin yarattığı etki kendi şartlarında irdelenmeli. Latin Amerika'da Küba Devrimi'nden sonra Nikaragua'da devrim gerçekleşti. Şimdi Venezuela'da halen sürüyor ve kıta halkı eylemden eyleme koşuyor. Fakat hiçbiri Küba Devrimi'nin yarattığı etkiyi yaratamadı. Çünkü Küba Devrimi Latin Amerika'da öncü rol oynadı. Tüm kıta onun etkisine girdi. İşte "iki-üç daha fazla Vietnam" dediğimiz Vietnam örneği ya da bugünkü eylemlerle kıyaslanan 68 eylemleri... Her biri, gerçekleştiği koşulları yarattığı etkiler ve evrensel karakteriyle tarihte farklı bir yer tutmuştur. Büyük eylemler değerlendirilirken tüm bu özellikler bir bütünlük içinde ele alınmalı.

Fransa'da, işçi sınıfının da destek verdiği, öğrenci eylemleri gündeme gelince, bu eylemlerin '68 eylemleriyle kıyaslanması yapıldı. Oysa ki, hem şimdiki durum, hem de eylemlerin yönelimi '68'den farklıdır. Sadece Fransa'da değil, tüm dünyada çok sayıda eylem gerçekleşiyor. Deyim yerindeyse tek gök gürültüsü değil, arka arkaya çok sayıda gök gürültüsü birbirine karışmış. Dünyadaki eylemlerin sıklığı, yoğunluğu, yaygınlığı, sürekliliği ve yönelimleri '68'i aşmıştır. Bugünkü eylemler Yeni Evre eylemleridir. İçinde bulunduğumuz tarihsel koşullar nedeniyle çok daha köklü değişikliklere devrimci alt-üst oluşlara yol açacaklardır.

Şimdi yapılan eylemler daha sık meydana geliyor, daha yoğun ve sayısında belirgin artış var. '68 eylemlerine gelene kadar Avrupa'da, Amerika'da belli bir "durgunluk" vardı. Böyle bir ortamda '68 büyük bir etki-patlama yarattı. Olayların seyrek olduğu tarihsel dönemlerde bu tip eylemler kitleler üzerinde anıtsal etki yaratır. Ama artık o kadar eylem, arka arkaya oluyor ki, eylemlerin her birinin yanında, tümünün ortak etkisi daha öne çıkıyor. Yoğun eylem günümüzün bir özelliğidir. Daha derine giden ve mevcut sistemi daha sarsan eylemlerin yol vereceği gelişmeler dünya tarihi açısından son derece devrimci olacaktır. Bir birini zincirleme etkileyen emekçi halk eylemlerinin ilk sonuçları Latin Amerika devrimleri ve devrimci ayaklanmalarıdır. Emperyalist ülkelerde henüz aynı sonuçları vermese de, bu denli sık ve sürekli eylem dizisi buralarda da büyük değişiklikler yaratacaktır. Daha şimdiden tüm yeryüzü devrimci eylem alanına çevrilmiş durumda. Emperyalist-kapitalist sistem yalnızca ekonomik nedenlerle değil, kitlelerin örgütlü devrimci eylemleriyle, devrimci ayaklanmaları ve bilinçli çabalarıyla da kesin bir çöküş içinde. Günümüzdeki emekçi halk eylemlerinin devrimci niteliği doğru değerlendirilmeli.

Bütün dünyada emekçi kitle eyleminde, eylemlerin sayısında büyük bir artış var. Burada nicelik niteliğe dönüşür. Nitel bir sıçrama olur. Unutulmamalıdır ki, çağımız bir sıçramalı gelişim çağıdır.

C. DAĞLI

ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARININ SOLUĞU MECİDİYEKÖY'DEYDİ

Türkiye ve Kürdistan'da devrim, büyük bedellerle büyüyor. Yıllar yılı üzerinde yaşadığımız topraklarda devrim için canını verenler, büyük bir gelenek yarattılar. Kahraman savaşçılar sayesinde devrim yenilmez bir güce ulaştı.

Yıllara meydan okuyan Ölüm Orucu eylemi, 6 yılı aşkın bir süredir sürüyor. Ölümün üzerine yürüyen Ölüm Orucu Savaşçıları tarafından zindanda ve dışarıda sürdürülen bu tarihsel eylem, gelecek güzel günlerin yaratılması için devrim savaşçılarının neleri göğüsleyebildiklerinin en güzel örneği oldu. Onların sesine ses katmak, eylemin sürdüğünü ve zafere ulaşana kadar da süreceğini duyurmak için, Mücadele Birliği Platformu tarafından 27 Mayıs günü Mecidiyeköy'de bir eylem gerçekleştirildi.

Üzerinde Serpil Cabadan'ın resminin de olduğu "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar, Mücadele Birliği Platformu" yazılı 10 metre yüksekliğindeki pankartı Mecidiyeköy Meydanı'nda bulunan otoyol köprüsüne asan Mücadele Birliği Platformu, meydana bulunan ve otobüs duraklarında bekleyen herkesin ilgisini üzerine çekti.

Üstlerinde "Ölüm Orucu Sürüyor" yazılı önlükleri ile, "Zindanları Yıkacak Zaferi Biz Kazanacağız", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" ve "Ölüm Orucu Sürüyor" yazılı kuşları köprüden atan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, Ölüm Orucu Eyleminin sürdüğünü ve Gebze Zindanı'nda Serpil Cabadan'ın Ölüm Orucu Eyleminin 336. gününde olduğunu herkesin duyması için haykırdılar.

"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarını atarak sesli ajitasyona devam eden eylemciler, bu eylemle bir kez daha, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin soluğunu temsil eden Ölüm Orucu Savaşçılarının güçlü sesini insanlara taşımış oldular. Sloganların ve ajitasyonun sona ermesinden sonra köprüden ayrılan eylemcilerin ardından pankart, alana hakim bir konumda yaklaşık 25 dakika daha kaldıktan sonra, gelen polis ekipleri tarafından indirildi.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

KÜRT HALKI ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SAVAŞARAK KAZANIYOR

Özellikle son birkaç ayda K.Kürdistan'da çatışmalar yoğunluk kazandı. HPG Basın İrtibat Merkezi tarafından yapılan açıklamada Türk ordu birliklerinin G.Kürdistan sınırı boyunca 3 aydan bu yana zırhlı araçlarla ve toplarla birlikte yığmak yaptığı bildiriliyor. Sadece Mayıs ayı içinde Türk ordu birlikleri K.Kürdistan'da 53 operasyonda bulunmuş, buna karşılık gerilla, 169 karşı misilleme saldırısı yapmış ve içlerinde üst düzey subayların da bulunduğu 165 asker öldürülmüş. Yine aynı kaynaktan yapılan 25 Mayıs tarihli açıklamaya göre, Türk ordu birliklerine ait bir grubun Uludere'den G.Kürdistan'a girdiği bildiriliyor; bütün bu gelişmeler, "meşru savunma"nın dahi savaşmak anlamına geldiğini gösteriyor.

TC devletinin sınıra asker yığarak bir imha savaşına hazırlanıyor oluşu, tüm niyetlerden bağımsız olarak savaşmayı zorunlu kılıyor. Bu aşamada savaş artık bir tercih sorunu olmaktan çıkmış, Ulusal Kurtuluş Hareketi için bir varlık-yokluk sorunu haline dönüşmüştür. Bugün Ulusal Kurtuluş Hareketine dayatılan bir an önce silahları bırakmaları ve gelip teslim olmalarıdır. A.Öcalan, yaptığı açıklamada, "ben 'silahları bırakın' diyemem" diyor. "bunu söylersem ihanet etmekle suçlanırım."

Bunun anlamı açık, bugün Kürdistan'da en önemli gerçeklik, savaşın kendisidir ve bunun üzerinde hiçbir irade yoktur. Onyıllar boyunca, binlerce evladını savaşın içinde kaybetmiş olan bir halkı, hiç kimse özgürlüğü için savaşmaktan vazgeçiremez. En son Diyarbakır ayaklanması da göstermiştir ki, Kürt halkı daha geriye değil ama daha ileriye gitmeye hazırdır. Halkın içinde biriktirdiği öfke ve sahip olduğu ayaklanmacı ruh hali, kendisini açık bir şekilde bu süreçte ortaya koymuştur. Bu derece politikleşmiş, ani gelişen olaylar karşısında bir ordu gibi davranan bir halkı farklı bir düşünceye alıştırmak mümkün değildir. Kürt halkı, bugüne kadar özgürlük ağacını ne kadar yeşertebilirdiye, bunu savaşarak, kanı, canı pahasına yaptığını biliyor. Eğer bu savaş olmasaydı, özgürlük

dağ başında kuruyan bir çalından farksız olurdu. Onyıllar boyunca sürdürdüğü savaşın Kürt halkına öğrettiği en önemli gerçek budur.

Ortadoğu'nun şu an içinde bulunduğu durum, ABD'nin

Irak'ta savaş kaybediyor oluşu, diğer taraftan Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'ni hayata geçirmeksizin kaybettiği egemenliği bir daha asla yeneden elde edemeyeceği emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünün hızlanmasına bağlı olarak kaybettiği her dakikanın, onu tarihsel sona doğru hızla yaklaştırdığı gerçeği, Kürdistan ulusal sorununu da karmaşık bir hale getiriyor. Bir yandan ABD, KDP ve YNK üzerinden

Irak'ta egemenliğini tesis etmeye çalışırken, bir yandan da yeni saldırı hazırlıkları için Türk ordusunun desteğine ihtiyaç duyuyor. İşte bu her an değişebilir dengeler üzerinde Ortadoğu politikasını belirginleştirmeye çalışıyor. Ancak burada altı kalın çizgilerle çizilmesi gereken en önemli konu şudur: Emperyalizm hiçbir zaman ezilen halklara özgürlük getirmemiştir; o, her zaman egemenlik peşinde olmuştur. Kürt ulusunun özgürlüğü, ABD himayesinde sağlanamaz. Kürt ulusu özgürlüğüne halkların emperyalist-kapitalist sisteme karşı ortak mücadelesiyle, halkların mücadele birliğiyle ulaşacaktır. "Günümüz dün-

yasının gerçekliği” denilerek ABD emperyalizminin kadir-i mutlak olduğunu, Ortadoğu’daki tüm gelişmeleri kontrol altında tuttuğunu ve gelişmelerin yönünü dilediğince belirlediğini düşünmek doğru değildir. Askeri bir güç olarak belki bugün dünyanın

bir çok bölgesine müdahale edebilir; ama yolun sonuna gelmiş, çürümüş bir kapitalist sistemi temsil ettiği için gittiği her yerde daha çok batağa saplanmakta ve çıkamamaktadır. Bundan şüphe duyanlar Irak’a bakabilirler.

Sadece görünenden hareket etmek, toplumsal olayları yorumlarken bizi yanlış sonuçlara götürür. Olayları bütün yönleriyle analiz etmek ve sonu sonuna belirleyici olan ekonomik nedenleri ortaya koymak gerekir ki, olgu daha kolay anlaşılır hale gelsin.

ABD’nin Ortadoğu politikası, gelişmelere göre biçim alıyor ve her an değişebiliyor. Bugüne kadar değişmeyen tek politikası, burada kendine işbirlikçi yönetimler oluşturmasıdır. ABD, kendi egemenliğini tesis edebilmek için, şeytanla bile pazarlığa girebilir ve yine her an herşeyi feda edebilir. Elbette Kürdistan’da savaşım yürütenler de bu gerçeği biliyorlar; ancak gerçekliği bilmek ayrı şeydir, onu diyalektiğin prizmasından geçirip ayakları üzerine oturtmak ayrı şey.

K.Kürdistan’ın gerçekliği, özgürlüğünü kazanmak isteyen Kürt halkının savaşmasının, serhıldanlara yönelmesinin zorunluluğudur. Kürt halkının bu savaşımında en büyük müttefikini Türkiye proletaryası olacaktır. Halklarımızın mücadele birliği-

nin kurulması ve estirilen şovenist rüzgarların tersine çevrilmesi için iki ülkenin proletaryasına çok iş düşüyor. Bu konuda daha fazla çaba göstermesi gereken Türkiye işçi ve emekçileridir. Türkiye işçi ve emekçileri, kendi kurtuluşlarının ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesiyle mümkün olacağını iyi görmelidir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için, var olan burjuva egemenlik sisteminin yıkılması gerekiyor. Bu aynı zamanda, Türkiye proletaryasının kurtuluşu anlamına gelecektir. Bu demektir ki, Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal-sınıfsal özgürlük mücadelesi Türkiye işçi ve emekçilerin toplumsal kurtuluş mücadelesiyle iç içe geç-

miştir. Birindeki gelişme, diğerini besleyecek ve büyütecektir. Burada en çok dikkat edilmesi gereken, bu süreçte gelişebilecek sosyal-şoven eğilimlere, proletaryanın müsamaha göstermemesidir. Şovenist politikaların reformist ve küçük burjuva devrimci saflara sosyal-şovenizm olarak yansıdığı biliniyor. Bu tehlikeye karşı uyanık olmak, işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini enternasyonalist bir an-

layışla donatmak gerekiyor. Özellikle reformizmin ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını hiçe sayan, giderek kendi burjuvazisinin yanında yer alan tavrını yığınların içinde iyi teşhir etmek, onların işçi ve emekçi yığınların bilincini zehirlemesine engel olmak gerekiyor. Sosyal-şovenizm tehlikesine karşı Kürt halkıyla mücadele birliğini güçlendirmek ve ortak bir devrim cephesi oluşturmak en önemli görevimiz durumunda. Kürdistan’da çatışmaların yoğunlaştığı bir sırada, Türkiye’de devrimci iç savaşın gelişimi için mücadele etmek, Kürt halkına verilecek en önemli destek olacaktır.

Kürdistan’da yoğunlaşan çatışmalar, etkisini Türkiye’de mutlaka gösterecektir. Yeni bir evreye girmiş olan iç savaş, gelişimini büyük bir hızla sürdürüyor. Önümüzdeki süreç, 91-92 yıllarını da aşacak gelişmelere gebe. Hazırlıkların buna göre olması gerekiyor. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini güçlendirecek en önemli gelişme bu olacaktır. Türkiye’den savaşımın yükseltilmesi, başta proletarya olmak üzere hepimizin görevidir.

Devrim, zorlu ve içinde büyük gelişmeleri taşıyan bir süreç girmiştir. Leninistler, bu süreci iyi değerlendirdiklerinde devrim büyüyecek, Kürt ulusu, kendi kaderini özgürce tayin etmeye doğru hızla ilerleyecektir.

KÜRT HALKI ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SAVAŞARAK KAZANIYOR

Özellikle son birkaç ayda K.Kürdistan'da çatışmalar yoğunluk kazandı. HPG Basın İrtibat Merkezi tarafından yapılan açıklamada Türk ordu birliklerinin G.Kürdistan sınırı boyunca 3 aydan bu yana zırhlı araçlarla ve toplarla birlikte yığmak yaptığı bildiriliyor. Sadece Mayıs ayı içinde Türk ordu birlikleri K.Kürdistan'da 53 operasyonda bulunmuş, buna karşılık gerilla, 169 karşı misilleme saldırısı yapmış ve içlerinde üst düzey subayların da bulunduğu 165 asker öldürülmüş. Yine aynı kaynaktan yapılan 25 Mayıs tarihli açıklamaya göre, Türk ordu birliklerine ait bir grubun Uludere'den G.Kürdistan'a girdiği bildiriliyor; bütün bu gelişmeler, "meşru savunma"nın dahi savaşmak anlamına geldiğini gösteriyor.

TC devletinin sınıra asker yığarak bir imha savaşına hazırlanıyor oluşu, tüm niyetlerden bağımsız olarak savaşmayı zorunlu kılıyor. Bu aşamada savaş artık bir tercih sorunu olmaktan çıkmış, Ulusal Kurtuluş Hareketi için bir varlık-yokluk sorunu haline dönüşmüştür. Bugün Ulusal Kurtuluş Hareketine dayatılan bir an önce silahları bırakmaları ve gelip teslim olmalarıdır. A.Öcalan, yaptığı açıklamada, "ben 'silahları bırakın' diyemem" diyor. "bunu söylersem ihanet etmekle suçlanırım."

Bunun anlamı açık, bugün Kürdistan'da en önemli gerçeklik, savaşın kendisidir ve bunun üzerinde hiçbir irade yoktur. Onyıllar boyunca, binlerce evladını savaşın içinde kaybetmiş olan bir halkı, hiç kimse özgürlüğü için savaşmaktan vazgeçiremez. En son Diyarbakır ayaklanması da göstermiştir ki, Kürt halkı daha geriye değil ama daha ileriye gitmeye hazırdır. Halkın içinde biriktirdiği öfke ve sahip olduğu ayaklanmacı ruh hali, kendisini açık bir şekilde bu süreçte ortaya koymuştur. Bu derece politikleşmiş, ani gelişen olaylar karşısında bir ordu gibi davranan bir halkı farklı bir düşünceye alıştırmak mümkün değildir. Kürt halkı, bugüne kadar özgürlük ağacını ne kadar yeşertebilirdiye, bunu savaşarak, kanı, canı pahasına yaptığını biliyor. Eğer bu savaş olmasaydı, özgürlük

dağ başında kuruyan bir çalından farksız olurdu. Onyıllar boyunca sürdürdüğü savaşın Kürt halkına öğrettiği en önemli gerçek budur.

Ortadoğu'nun şu an içinde bulunduğu durum, ABD'nin

Irak'ta savaş kaybediyor oluşu, diğer taraftan Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'ni hayata geçirmeksizin kaybettiği egemenliği bir daha asla yenede elde edemeyeceği emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünün hızlanmasına bağlı olarak kaybettiği her dakikanın, onu tarihsel sona doğru hızla yaklaştırdığı gerçeği, Kürdistan ulusal sorununu da karmaşık bir hale getiriyor. Bir yandan ABD, KDP ve YNK üzerinden

Irak'ta egemenliğini tesis etmeye çalışırken, bir yandan da yeni saldırı hazırlıkları için Türk ordusunun desteğine ihtiyaç duyuyor. İşte bu her an değişebilir dengeler üzerinde Ortadoğu politikasını belirginleştirmeye çalışıyor. Ancak burada altı kalın çizgilerle çizilmesi gereken en önemli konu şudur: Emperyalizm hiçbir zaman ezilen halklara özgürlük getirmemiştir; o, her zaman egemenlik peşinde olmuştur. Kürt ulusunun özgürlüğü, ABD himayesinde sağlanamaz. Kürt ulusu özgürlüğüne halkların emperyalist-kapitalist sisteme karşı ortak mücadelesiyle, halkların mücadele birliğiyle ulaşacaktır. "Günümüz dün-

yasının gerçekliği” denilerek ABD emperyalizminin kadir-i mutlak olduğunu, Ortadoğu’daki tüm gelişmeleri kontrol altında tuttuğunu ve gelişmelerin yönünü dilediğince belirlediğini düşünmek doğru değildir. Askeri bir güç olarak belki bugün dünyanın

bir çok bölgesine müdahale edebilir; ama yolun sonuna gelmiş, çürümüş bir kapitalist sistemi temsil ettiği için gittiği her yerde daha çok batağa saplanmakta ve çıkamamaktadır. Bundan şüphe duyanlar Irak’a bakabilirler.

Sadece görünenden hareket etmek, toplumsal olayları yorumlarken bizi yanlış sonuçlara götürür. Olayları bütün yönleriyle analiz etmek ve sonu sonuna belirleyici olan ekonomik nedenleri ortaya koymak gerekir ki, olgu daha kolay anlaşılır hale gelsin.

ABD’nin Ortadoğu politikası, gelişmelere göre biçim alıyor ve her an değişebiliyor. Bugüne kadar değişmeyen tek politikası, burada kendine işbirlikçi yönetimler oluşturmasıdır. ABD, kendi egemenliğini tesis edebilmek için, şeytanla bile pazarlığa girebilir ve yine her an herşeyi feda edebilir. Elbette Kürdistan’da savaşım yürütenler de bu gerçeği biliyorlar; ancak gerçekliği bilmek ayrı şeydir, onu diyalektiğin prizmasından geçirip ayakları üzerine oturtmak ayrı şey.

K.Kürdistan’ın gerçekliği, özgürlüğünü kazanmak isteyen Kürt halkının savaşmasının, serhıldanlara yönelmesinin zorunluluğudur. Kürt halkının bu savaşımında en büyük müttefikini Türkiye proletaryası olacaktır. Halklarımızın mücadele birliği-

nin kurulması ve estirilen şovenist rüzgarların tersine çevrilmesi için iki ülkenin proletaryasına çok iş düşüyor. Bu konuda daha fazla çaba göstermesi gereken Türkiye işçi ve emekçileridir. Türkiye işçi ve emekçileri, kendi kurtuluşlarının ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesiyle mümkün olacağını iyi görmelidir. Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için, var olan burjuva egemenlik sisteminin yıkılması gerekiyor. Bu aynı zamanda, Türkiye proletaryasının kurtuluşu anlamına gelecektir. Bu demektir ki, Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal-sınıfsal özgürlük mücadelesi Türkiye işçi ve emekçilerin toplumsal kurtuluş mücadelesiyle iç içe geç-

miştir. Birindeki gelişme, diğerini besleyecek ve büyütecektir. Burada en çok dikkat edilmesi gereken, bu süreçte gelişebilecek sosyal-şoven eğilimlere, proletaryanın müsamaha göstermemesidir. Şovenist politikaların reformist ve küçük burjuva devrimci saflara sosyal-şovenizm olarak yansıdığı biliniyor. Bu tehlikeye karşı uyanık olmak, işçi sınıfı ve emekçilerin bilincini enternasyonalist bir an-

layışla donatmak gerekiyor. Özellikle reformizmin ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını hiçe sayan, giderek kendi burjuvazisinin yanında yer alan tavrını yığınların içinde iyi teşhir etmek, onların işçi ve emekçi yığınların bilincini zehirlemesine engel olmak gerekiyor. Sosyal-şovenizm tehlikesine karşı Kürt halkıyla mücadele birliğini güçlendirmek ve ortak bir devrim cephesi oluşturmak en önemli görevimiz durumunda. Kürdistan’da çatışmaların yoğunlaştığı bir sırada, Türkiye’de devrimci iç savaşın gelişimi için mücadele etmek, Kürt halkına verilecek en önemli destek olacaktır.

Kürdistan’da yoğunlaşan çatışmalar, etkisini Türkiye’de mutlaka gösterecektir. Yeni bir evreye girmiş olan iç savaş, gelişimini büyük bir hızla sürdürüyor. Önümüzdeki süreç, 91-92 yıllarını da aşacak gelişmelere gebe. Hazırlıkların buna göre olması gerekiyor. Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini güçlendirecek en önemli gelişme bu olacaktır. Türkiye’den savaşımın yükseltilmesi, başta proletarya olmak üzere hepimizin görevidir.

Devrim, zorlu ve içinde büyük gelişmeleri taşıyan bir süreç girmiştir. Leninistler, bu süreci iyi değerlendirdiklerinde devrim büyüyecek, Kürt ulusu, kendi kaderini özgürce tayin etmeye doğru hızla ilerleyecektir.

YENİ EVREDE MÜCADELE BİRLİĞİ

BASINA VE KAMUOYUNA

TUZLA TERSANE İŞÇİLERİ YALNIZ DEĞİLDİR

Polis direnişteki Desan işçilerine bir kez daha saldırdı. Verilmeyen ücretlerini almak için 8 gündür direnişte olan işçilere 1 haftada dördüncü saldırı bu.

İşbirlikçi tekelci kapitalist sistem çöküşe doğru gitkiçe, işçi sınıfı ve emekçilere saldırılarını yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfı ve emekçilere saldırarak yıkılışını geciktirmeye çalışan sistem, bu saldırılardan bir sonuç alamayacaktır; çünkü kapitalist sistem tüm dünyada yeni bir sıçramalı çöküş evresine girmiş durumdadır.

Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan iç-savaş da yeni bir evreye sıçradı. Tüm gelişmeler önümüzdeki süreçte işçi sınıfı ve emekçi halklarla burjuvazi arasında sürmekte olan iç-savaşın yoğunlaşacağını gösteriyor.

Tuzla Tersane işçilerine yapılan saldırı, tüm işçi ve emekçilere, devrim güçlerine karşı yapılmış bir saldırıdır. Bu saldırılar karşısında işçi sınıfı ve emekçilerin mücadele birliğini örgütlemek acil bir görev haline almıştır. Tüm iş kollarında bulunan işçi ve emekçiler bir an önce komite ve konseylerde örgütlenmeli ve kendi iktidarlarını kurmak için mücadeleyi yükseltmelidirler. Herhangi bir iş kolunda yapılan saldırıya karşı hep birlikte ve örgütlü bir şekilde cevap vermek ve sermayenin saldırılarının karşısına "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganıyla çıkmak, işçi sınıfı mücadelesinin önünü açacaktır.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK!**

NOT: 1 Haziran 2006 tarihinde Mücadele Birliği Platformunun yaptığı yazılı basın açıklamasıdır.

BASINA VE KAMUOYUNA

KAPİTALİZM ÖLDÜRMEYE DEVAM EDİYOR HÂLÂ

Balıkesir'in Dursunbey ilçesine bağlı Odaköy'de faaliyet yürüten Şentaş Madencilik'e ait kömür ocağında 2 Haziran tarihinde grizu patlaması oldu, 17 işçi göçük altında kalarak hayatını kaybetti, 7 işçi yaralandı.

Yerin yedi kat derinliğinde, yaşayabilmek için kömür tozuna bulanana, terleri kömür karasına karışan maden işçilerinin yaşamının sermaye sınıfı için hiçbir değeri yoktur. Onlar, ölenlerin ardından timsah gözyaşları dökerler ve ölenlerin yerine yeni işçi bulabilecek olmanın rahatlığıyla birkaç açıklamayla işi geçirirler.

Balıkesir Ticaret Odası başkanı, "maalesef madencilikte böyle şeyler oluyor" diyerek, bunun maden işçilerinin "kaderi" olduğunu söylemek istiyor. Kapitalizmin katliamlarının üzerinin böyle açıklamalarla örtülmeye çalışılması, bu aşağılık sistemin bir gün daha fazla yaşayabilmesini sağlamak içindir.

Bunun bir "kader" olmadığını herkes biliyor. 1955 yılından günümüze, madenlerde yaşanan katliamlarda 2 bin 668 işçi ölüme gönderildi. 318 bin 654 işçi de yaralandı. Kapitalistler, kar oranlarını düşürmemek için işçileri koruyacak önlemleri almıyor, işçi hayatını hiçe sayıyorlar.

Kapitalizm, pervasızca işçileri, emekçileri katletmeye, sakat bırakmaya devam ediyor. Kapitalistler, her geçen gün, kendilerine servet biriktirirken, işçi ve emekçilere sefalet biriktiriyorlar.

Kapitalist sistemin yıkılıp, yerine insanların insanca yaşayacağı, iş güvencesi bulacakları, ölüm kaygısıyla işbaşı yapmayıp, "ipekli bir kumaşı dokur gibi" sevinç ve coşkuyla çalışacakları sosyalist sistemin kurulması artık bir zorunluluk haline almıştır.

Kapitalizm, tarihsel olarak yolun sonuna gelmiştir. Katliamları ve yarattığı felaketlerle birlikte, dünyamızdan bir daha geri dönmemek üzere çekilip gideceği günler uzak değildir.

NOT: 3 Haziran 2006 tarihinde Mücadele Birliği Platformunun yaptığı yazılı basın açıklamasıdır.

Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek!

İkitelli'de düzenlediğimiz "Denize Akan Nehirler" adlı Sabahat Akkiraz'ın katıldığı halk konserimiz, 1 aylık yoğun bir çalışmanın ardından ger-

çekleştirdiğimiz bu etkinlik büyük bir çaba ve sorumluluk istiyordu. İlk olarak bu etkinliği İkitelli'de bulunan herkese duyurmaktı görevimiz. Denizleşen, devrimcileşen işçi ve emekçilere Sinanları anlatmak, sahiplenmelerini sağlamaktı. Bunun için İkitelli'nin en yoğun caddelerine 5m x 8m ebadında pankartlarla, duraklara parklara insanların yoğun geçtiği yerlere 2m x 1m ebadında bez pankartlar asarak duyurusunu yapmaya başladık. Çıkarttığımız afişleri İkitelli'nin her yerine astık. Etkinlikten günlerce önce insanlar arayıp etkinliğin ne zaman olacağını soruyorlardı. Biz de İkitelli'nin tüm sokaklarını ev ev dolaşarak davetiye dağıtmaya başladık. Dedikimiz gibi gün geçtikçe Denizleşen

kitleler, bizi tüm samimi duyguları ile sarıp sarmaladılar. Bizimle birlikte davetiye dağıtıyorlar, afiş yapıyorlar, pankart asıyorlardı. Bu nedenle de kopmaz bağlar doğallığında geliyordu. Konser bir hafta kala araba ile hem sesli ajitasyon yaptık, hem de müzik eşliğinde dolaştık. Ayrıca ses sistemi kurup caddede stand açtık ve sohbet ederek bildiri dağıttık. Bölgemizde bulunan tüm kahve, dernek, cafe, dükkan, vb. yerlerin camlarına afişlerimizi astık. Artık ilk hedefimiz başarıya ulaşmıştı İkitelli'de etkinliği 7'den 70'e herkes duyuyordu.

Konser günü geldiğinde Denizlerin, Sinanların yoldaşı olan bizleri tarifsiz bir heyecan sarmıştı. Yoldaşlarımızı bir kez da-

ha kitlelerle buluşturmanın onuru ile başladık konserimize. Ülkelerimizde ve dünyamızda ölüm-süzleşen tüm devrim savaşçıları adı-

mi ile devam etti. Yoldaşlarımızı bilen ve tanıyanlar da vardı aramızda. Yaşlı analarımız dolu dolu gözlerle izlediler slaytımızı. Daha sonra bizim için yaşadığımız sürecin önemini ve 31 Mayıs'ı anlattık Ekin Sanat Merkezi olarak. İkitelli'de yerel bir grup olarak türkülerini bize destek olan sanatçı dostlarımız sahne aldı. Ayışığı Sanat Merkezi "Yıldız Dansı" adlı gösterimi ile Ölüm Oruçlarını anlatan şiirle geldiler yoldaşlarımızın anmasına.

Yine Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Emegü Ezgi, Denizler için yaptıkları ezgilerle konukları bir kez daha duygulandırdılar. Bir kez daha yoldaşlarımızın katillerine olan kin ve öfke bir kat daha arttı. Ardından Mücadele Birliği dergisi Genel Yayın Yönetmeni Vefa Serdar, yoldaşlarımızın aradan bunca zaman geçmesine rağmen sahiplenmesinden dolayı duygularını ve düşüncelerini konuklarla paylaştı. Yıllarca yaşanan baskı ve zulme rağmen devletin bunca baskı ve zor aygıtına rağmen yoldaşlarımızı bu günlere taşıyan bizlerin hepimizin birer Deniz, Sinan olması gerektiğini söyledi.

"Gün oldu Pir Sultan olduk asıldık, gün oldu Sivas olduk, Maraş olduk yakıldık ama yine de kültürümüzü ve türkülerimizi susturamadılar" diyerek sahneye Sabahat Akkiraz'ı çağırdık. Gelen kitle Sabahat Akkiraz'ın söylediği türkülerle coştı, duygulandı... Artık konserimizin sonuna gelmiştik ve salon Denizlerin gerçek yoldaşlarının sesleri ile yankılandı. Yükselen haykırışlarımız salonun duvarlarını aştı...

Kalmaya da yüreklerimizden başka Namluya sürecektir tek bir kurşunumuz
Yine de devrim yangınının
Yılmaz savaşçıları
Denizlerin baş eğmeyen yoldaşları olacaktır...

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!**

İkitelli Ekin Sanat Merkezi

na saygı duruşu ile başlayan etkinliğimiz daha sonra Denizleri anlatan slayt gösteri-

DEVİRİM SAFLARI

Danıştay saldırısıyla birlikte yaşananları en kısa ve özlü olarak şu şekilde ifade etmek mümkün: Kazan çömlek patladı! Meğer herkesin herkes hakkında ne çok dosyası, görüntü arşivi, dinleme kayıtları, fişler ve malumat-mefruşatları varmış. Ama daha bir şey görmedik. Danıştay saldırısı sonrası patlak veren kavgaya, burjuva egemenliğin iç uyumunu raydan çıkardı bir kere...

İşbirliği tekelci egemenliğin siyasi krizinin bir anda sıçrama göstermesi, devrim koşullarını olgunlaştıran bir iklim yaratmakla kalmıyor; aynı zamanda devrimin sahte dostlarının burjuvaziden kaptığı tüm hastalıkları, eğilimleri, uzlaşma arayışlarını ve esas dertlerinin düzeni gürültüsüz-patırtısız temizlemek olduğunu açığa çıkarıyor. Danıştay saldırısı sonrası yaşanan gelişmeler bu açıdan önemli. Bu sıcak iklim, sosyal-reformistlerin o derin özlemlerini iyot gibi açığa çıkaran laboratuvar ortamı yarattı. Uygun sıcaklık ve yeterli basınç altında, gaz halinde uçuşan maddeler görünür hale gelirler. Reformist partilerin karnı ağırlarını şiddetlendiren gazın niteliğini öteden beri bilmemize rağmen, Danıştay saldırısının bu gazı yeniden ortaya çıkarılması, reformist politikanın barındırdığı tüm hastalıkları (ve elbette emekçi kitleleri içinde etkin oldukları ölçüde yarattıkları tahribatları) göstermesi açısından bir fırsat oldu.

Kritik Anlarda Bir Reformist Nasıl Hareket Eder

Burjuva egemenlik, devrim karşısında acze düştükçe, sermayenin iç çatışmaları da artık toplumdaki gizlenemez hale gelir. İç çatışmalarla daha da alevlenen siyasi kriz, genelde benzer hat izler: siyasi partiler arası kavgadan (parlamento kavgasından), devlet kurumlarına, oradan da tüm topluma... Egemenlik kavgasına tutuşan her burjuva kamp, eninde sonunda toplumdaki destek istemek zo-

runda kalır.

Siyasi krizlerin bu bildik seyrini izleyen Türkiye'nin işbirlikçi tekelci sermayesi, iç çatışmasında sonuç alıcı bir hamle için topluma başvurdukça, sınıfları kendi eğilimleri doğrultusunda keskinleştirip, kutuplaşmaya zorluyor. On beş yılı aşkın süredir devam eden iç savaşın birikimi üzerine, burjuva egemenliğin kolay kaldıramayacağı bir yükür bu. Egemenlik kavgasının toplum üzerine uyguladığı bu yeni zorlama, sosyal reformizmin burjuva dünyasından devraldığı tüm eğilimleri de keskinleştirir. Olağan dönemlerde, lafla peynir gemisi yürüten reformizm, burjuva eğilimleri keskinleştiren bu basınç karşısında, artık lafların arkasına sığamaz hale gelir. Reformizm, kuvveden fiile çıkar.

Şöyle bir bakın... Kocatepe Camii'ndeki törene, elde pankart koşan sosyal reformistler, o manzaraya ne de güzel yakıştılar! Öte yandan burjuva cenaha öyle ulu orta girmeyen, dolaşıp arka kapıyı arayanlar da az değil. 19 Aralık şakşakısı, Kürt karşıtı hareketin utangaç uzantısı bugünün fason TKP'si, bu sefil konuma 28 Şubat sürecinden süzülerek geldi. "Yurtseverlik" eğik düzlemine girenler, eninde sonunda varacakları istasyonda, bugünün fason TKP'sini bulacaklar. İki adım ötesindeyse Perinçek ve ekibini... Aynı yolu tersten yürüyüp, önce AKP alkışçısı, sonra da AB emperyalizminin "demokrasi gülü" haline gelmek de var.

Burjuva cenahı hem ön kapıdan, hem arka kapıdan yoklayanların başında sosyal-reformist Emep çevresi geliyor. Son gelişmeler karşısında, kafaları bir yana, ayakları öbür yana gider oldu. Çatışan iki burjuva kamp arasında gidip gelen bu ruh hali, en açık biçimiyle, 20 Mayıs tarihli Evrensel gazetesinde görünüyor. Gazetenin kendi imzasını taşıyan kapak yazısı bir yandan AKP'yi radikal dinci akımlarla dans ettiği için eleştiriyor: "*Hele AKP hükümetinin üç buçuk yıllık icraatının resmiyette başka, ger-*

çekte özellikle de yandaş fanatik güç odaklarına yönelik mesajlarda başka davrandığı düşünüldüğünde, hükümetin bu tür saldırganlara çanak tuttuğunu söylemek abartı olmaz."; diğer yandan da AKP'yi bu zor durumdan kurtarma öngütleri geliyor: "*Dahası, olaylara bakıldığında ucun nereye gitmesi değil, köklerin de nereye uzandığı, nereden beslendiği, hormonlu gübreleri, ilaçları kimin verdiği de önemlidir. Hükümet de asıl olarak burada başarı sağlarsa, kendisini temize çıkaracak bir yola girebilir.*" (Vurgular gazeteye aittir.)

Önce AKP'yi burjuva çevrelerin alışıldık ağzıyla "takkıyecilik"le suçluyor, sonra da "temizle şu çeteleri, seni temiz alından öpeyim" diyor. Sosyal-reformist kafanın içerdiği çelişki, sonraki günlerde meydana gelen gelişme ve çatışmalarla, daha somut hale geldi. Diğer reformist oluşumlarla, ÖDP, TKP, Halkevleriyle kol kola Emep, Danıştay'a yapılan saldırıyı kinamak için sokaklara koştı. Gittikleri yerde onları CHP-SHP'den başka kim bekliyor olabilirdi ki?!

Ama ayaklar CHP yönüne giderken, kafaları AKP'nin ardına düştü. Danıştay saldırısının arkasında, kendisini ulusalcı kisvelerle saklayan, son derece şoven ve eli kanlı bir sermaye oluşumunun varlığı tartışıldıkça, Emep'in ibreyi AKP'den tarafa kırmasına şaşmamalı. Bu eli kanlı şoven güçler, "AB reformları" denen devrimi boğma girişimlerinin, aslında devrim güçlerini "şımarttığı"na inanan sermaye kesimlerinin hizmetindeydiler. Emep, böyle bir kamplaşmada elbette, devrimi boğma inisiyatifi AB'ye bırakan AKP'ye doğru ibreyi döndürecek. İşte, bu ruh haliyle yazılanlar:

"Ya bu hükümete boyun eğdirerek ya parçalayıp farklı bir hükümet kurarak yapılmak istenen şudur: Ülkede bağımsızlık ve demokrasi cephesi çok ağır bir darbe yiyecektir. Politik gericiлик farklı bir düzeyde örgütlenecek, Kürt halkı üzerindeki terör artacak, şahlanan

NETLEŞTİRİYOR

laik cepheye dışarıda istikamet olarak İran gösterilecektir.

Bütün bu gerici hesaplar boşa çıkarılabilir ve geriye püskürtülebilir. Bunun için gerekli olan, politik gericiliğe ve tezgahlanan savaşa karşı halkın güçlerinin birleştirilmesidir. Bu cephenin içten müslümanları da kapsayacak genişlikte olması, savaştı, faşist cephenin oyunlarını bozacaktır.” (A.Yaşaroğlu, 26 Mayıs 2006 Evrensel)

Sanki bu hükümet, bütün bu karşı-devrimci niyetlerin önünde bir engeldir. Ve sanki AKP, ABD'nin Ortadoğu planlarının İran'a saldırıyı kapsayan planlarının karşısındadır. Bütün bunlar, iki anlama gelen sözler değil. Yukarıda hükümete bu silahlı çetelerle siyasi mücadelede başarı dilediklerini gördük. Şimdide Emep çevresinin, AKP'ye göğüslerini nasıl siper ettiklerini ve hangi "içten müslümanlar"la harekete geçtiklerine bakalım.

26 Mayıs tarihinde, içinde Emepli Aydın Çubukçu'nun yer aldığı yazar-çizer takımı, "Susurluk-28 Şubat tuzağına düşmeyelim" başlıklı bildiri yayımladığında, Evrensel'in manşetine yerleştiler. Açıklamaya Emep yöneticileri bizzat destek verdiler. "İktidarın el değiştirmesinin tek yolu serbest seçimlerdir; demokrasinin tekrar kesintiye uğramasına izin vermeyelim" diye seslenen ve adeta göğsünü AKP'ye siper eden bu bildiri-nin altında, kimi "içten müslümanlar"ın imzasını görebiliyoruz. Bir tanesi Hak-İş başkanı Salim Uslu; hani hükümetin çıkardığı bütün işçi düşmanı yasaları, sendikayı sessizliğe boğarak canı gönülden onaylayan "içten müslüman"... İmzacılar arasında Mustafa Karaalioglu da var. Hani şu AKP'nin en yakın destekçisi Yeni Şafak gazetesinin yöneticisi; onu, geçen Ağustos'ta başbakanla görüşmeye giden aydınlar heyetine bizzat Recep Tayyip Erdoğan'ın ısrarıyla sokulduğunda daha iyi tanımiştık. Ama bu kadar "içten"lik yetmez ki! Listeye mutlaka

Fehmi Kuru ve Nazlı Ilıcak'ı eklemeleri gerek. O süreçte bu iki yazarın laflarıyla Evrensel'in yazdıkları arasında fark bulana ödül verilmeli.

Aynı Yolun Yolcuları

Bu utanç verici tutumda Emep'in yalnız olduğunu düşünmek doğru değil. Daha açık ya da daha örtülü biçimlerde, benzer tutumları TKP, ÖDP ve Halkevleri de gösterdiler. SDP'yi de unutmamak gerek. "Biz pankartımızla alanlara koşmadık" deseler de, SDP'nin kafaca aynı yolda olduğu rahatlıkla görülebilir. Mustafa Kahya'nın şu sözlerinde "AB reformları"ni bir kenara iten ve "derin devlet"e teslim olan AKP'ye karşı duyulan hayal kırıklığı nasıl da dile geliyor: "Görünen o ki, Kürt sorunu dolayısıyla gizli savaş örgütlerinin yürüttüğü kirli faaliyetlerin ortaya çıkarılması ve Şemdinli'de halkın bir kolunu ortaya çıkardığı gizli savaş örgütünün Ankara'daki merkezinin dağıtılması yönünde 'nereye kadar gidecekse' diyen hükümetin Hiçbir yere gidemeyerek militarizme teslim olmasıyla birlikte, cesaret gösterme olanağı da bitmiştir." Ne yani, AKP'de bu yönlü niyet var ama cesaret yok öyle mi? Şemdinli soruşturmasında sonuna kadar gideceklerini söyleyenlere inanmış mıydınız yoksa? Aslında AKP'den çok ona arka çıkan AB emperyalizmine duyulan güven öne çıkıyor.

Bütün bu kıvırtmalar, eveleyip gevelemeler, dönüp dolaşıp aynı düşünceye evriliyor. Ve işte o düşünceyi Gündem'deki yazısında Suat Bozkuş apaçık yazıvermiş. "Şimdi AKP iktidarına sormak gerekiyor: Gerçekten hürsüz suçüstü yakalamaya niyetiniz ve cesaretiniz var mı? Bunu yaparsanız geniş bir demokrasi cephesi yanınızda olacaktır. Bundan daha önemlisi ise, zaten var olan demokratikleşme yoluna kesin olarak taş konmuştur. AKP'nin ABD (!) ve AB desteği ile yapmaya çalıştığı ılımlı reformlar; zaten bir tepki yaratıyor ve en-

gelleniyordu. Bu saldırı ile bu gidişata da dur denilmiştir. Böylece kurşunlar esas olarak Türkiye'nin demokratikleşmesine, toplumsal barışa ve özgürlüğe sı-kılmıştır."

Bu yazar, bütün reformistlerin geveleyerek söylemek istediklerini açık dile ve doğrudan ifadelerle anlatmış. Şimdilik burjuvazinin farklı kanatlarıyla reformistlerin anlaşamadıkları nokta kurşunların kime sıkıldığına dairdir. Burjuvazinin bir kanadı kurşunların "laikliğe", öteki kanadı "hükümete", reformistler ise "demokratikleşme, toplumsal barış ve özgürlüğe" sıkıldığını düşünüyorlar. Bu durumda, aslında, hükümetle reformistler arasında saç teli kalınlığında bir mesafeden başka bir şey kalmamıştır.

Bir devrimcinin öfke duymadan okumakta zorlanacağı yukardaki sözleri böylesine açık ve doğrudan yazamıyor diye Emep yöneticilerini kınayacak değiliz. Emep ve diğerleri hem bu kadar rahat değiller hem de sırtlarındaki yumurta küfelerini devirmeden hareket etmek zorundalar. Ne var ki, toplumsal ilişkiler, çatışmalar ve bunlar üzerinde yükselen devrim onların gerçek karakterlerini öylesine açığa çıkarmış durumda ki, devekuşuna dönmüş durumdalar. Örneğin şu Emep'in durumuna bakın: Hem Deniz Gezmişleri sahipleneceksin, hemde en gerici burjuva kesimlere umut bağlayacaksın. Gülerler adama...

Devrim, burjuva partileri, devlet kurumlarını, burjuva toplumu çürütmekle kalmıyor, ama reformist partileri de emekçi sınıfların gözünden düşürmek üzere, gerçek karakterleriyle açığa çıkarıyor, ait oldukları gerçek yerlerine gönderiyor. Devrimin gelişimi ve bu gelişimin yarattığı baskı reformist partileri burjuva kampın şu ya da bu kesiminin yanında yer almaya zorluyor. Bundan şüphe duyan varsa reformist partilerin son süreçteki pratik ve sözlerini bir kez daha incelesin. Gerçeği anlamak isteyen için yeter de artar bile...r

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Gebze M Tipi zindanında Ölüm Orucu eylemini sürdüren TKEP/L davası tutsağı Serpil CABADAN, 29 Mayıs tarihinde, eyleminin 338. gününde bulunduğu hücreye ani baskın yapılarak hastaneye götürüldü. Serpil CABADAN'la aynı hücrede kalan leninist tutsaklar, slogan atarak bu baskını protesto ettiler. Ve aynı gün açlık grevine başladılar. Aynı zindanda bulunan DHKP-C davası tutsakları da 5 günlük açlık grevine başladılar.

Serpil CABADAN, şu anda Sigorta Hastanesi mahkum koğuşunda tutuluyor. Alınabilen bilgilere göre sağlık durumu iyi. Serpil Cabadan, 3 Haziran tarihi itibarıyla eyleminin 343. gününde. Ve eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor.

Avukat Behiç aşçı, aynı tarih itibarıyla eyleminin 60. gününde. Cengiz Soydaş Ölüm Orucu ekiminden Ölüm Orucu savaşçıları aynı tarih itibarıyla eylemlerinin 34. günündeler. Adana'da eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu da eyleminin 29. gününde.

Kırıklar F Tipi'nde Ölüm Orucu eylemini sürdüren Şehmuz Poyraz, aynı tarih itibarıyla eyleminin 177. gününde.

Ölüm Orucu savaşçıları, eriyen bedenlerinde devrimi büyütmeye, güneşli elleriyle kapımızı çalacak olan gelecek günleri yaratmaya devam ediyorlar.

GENEL İŞ SENDİKASINDAN BEHİÇ AŞÇI'YA DESTEK ZİYARETİ

25 Mayıs günü, Ölüm Orucu'nu Şişli'deki Direniş Evi'nde sürdüren Av. Behiç Aşçı'ya direnişinin 51. gününde Genel İş Sendikası destek ziyaretinde bulunarak bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saat 12:00'da Direniş Evi'nin önünde toplanan Genel İş Sendikası üyeleri "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganı attılar daha sonra yapılan basın açıklamasında; "...F Tipi hapisanelerde 6. yılına giren tecrit uygulamaları sonucu 122 insan yaşamını yitirmiş, yüzlerce sa-

kat kalmıştır. Yeni ölümlerin yaşanmaması için hapisanelerdeki tecrite ve yaşamın her alanına yansıyan tecrit uygulamalarına derhal son verilmelidir..." denildi. Hemen ardından Aşçı'ya destek ziyareti gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen ziyarette Genel İş Sendikası adına Remzi Çalışkan; "Eyleminizi yürekte destekliyoruz" dedi. Daha sonra sözü alan Behiç Aşçı'da neden Ölüm Orucu'nda olduğunu, cezaevlerinde tutsaklara nasıl davrandığını anlattı.

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

Mücadelemizin genel seyri içinde hiçbir zaman gözden kaçırmamamız gereken şey, komünist amaçlarımız olmalıdır; çünkü bunlar bize güç verecek, bizi yenileyecek ve içimizi yeni bir enerjiyle dolduracaktır. “Ne için savaşıyoruz?”, “Nasıl bir dünya kurmayı düşünüyoruz?” Bu soru-

ları sık sık kendimize sormalı ve komünist olmanın ne demek olduğunu yeniden ve yeniden düşünmeliyiz.

Komünist bir dünya kurmayı istiyoruz. Sınıfların, sınırların olmadığı, uçsuz bucaksız, insanların tek bir ulus gibi birbiriyle kaynaştığı, “gündüzlerinde aç gezilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan” bir dünya... “Ekmek, gül ve hürriyet günleri”nin yaşandığı bir dünya... “şarkı söyleyen yarınlar”... İnsanların türküleri hep bir ağızdan söylediği, demiri oya gibi işlediği, sulardan ağrı hep beraber çektiği, ballı incirleri hep beraber yiyebildiği ve yarın yanağından gayrı herşeyde hep beraber diyebildiği bir gelecek... Güzel günler, güneşli günler... İnsanların gerçek tarihinin başlayacağı, insanca yaşayabilecekleri günler. Mutluluğun herkese ait olacağı günler, herşeyin bolca üretildiği ve istenildiğince tüketildiği günler...

Ve artık dünya üzerinde bir tane bile aç çocuğun kalmadığı ve artık bir daha hiç kimsenin açlıktan ölmediği, soğuklarda sırtında giyecek bir şey olmadığı için tir tir titremediği ve başkalarının yiyebildiklerine, giyebildiklerine bakıp iç çekmediği... Senin olanın herkesin olduğu, herkesin olanın senin olduğu, paylaşmanın, insanı insan yapan en önemli duygu olduğu... Sevginin ne para ne şöhret, vefadan başka bir şey beklemediği... Sevginin saf, temiz, salt sevgi olarak yaşandığı, insanların birbirlerine emek verme isteklerini hiç yitirmedikleri, kendilerini ve diğer insanları emek vererek dönüşüme uğrattıkları, insanların kendi yeteneklerini sınırsız geliştirebildikleri, bunun için “boş zaman” a her zamankinden daha çok sahip olabildikleri, “herkesin bir başka işe meydan vermeyen bir faaliyet alanının içine hap solmadığı, herkesin hoşuna giden faaliyet alanında kendini geliştirebildiği”, toplumun genel üretimi düzenlediği, insanların bugün şu işi, yarın başka işi yapmak, canının istediğince “hiç bir zaman avcı, balıkçı ya da eleştirici olmak durumunda kalmadan, sabahleyin avlanmak, öğleden sonra balık tutmak, akşam hayvan yetiştiriciliği yapmak, yemek-

KOMÜNİST BİR DÜNYA KURACAĞIZ

ten sonra eleştiri yapmak olanağı” bulabildikleri bir dünya... İnsanların hiçbir kaygı duymaksızın dilediklerince şarkı söyleyip, eğlendikleri, sabahlara kadar şen kahkahalarla dans edebildikleri bir yaşam... İnsanların çalışmadan, üretmeden durmadıkları, mutluluğu çalışmakta, yeni birşeyler yaratmakta buldukları, zorunlu olmaktan çıkmış çalışmanın insanları

her yönden tatmin ettiği, insanların işçi arılar gibi çalıştıktan sonra mutlu bir şekilde dinlendikleri bir dünya... Artık dünyada tek bir aç, tek bir yoksul, tek bir işi olmayan, üretmeyen insan kalmadığını bilmenin bahtiyarlığı... insanların yaşlanmaktan, ölmekten korkmadığı, “ıtrılı bir bahçeye girer gibi” ihtiyarlığa adım attıkları, gençlerin gelecek kaygısı duymadıkları, annelerin yeni doğmuş bebeklerine süt bulup bulamayacaklarının kaygısını duymadıkları, bebeklerin, çocukların “kırmızı elmalar gibi”, ağız dolusu gülebildikleri bir dünya... Ve bir daha dünya üzerinde savaşların olmadığı, kimsenin kimseye emretmediği, kimsenin kimseye yukarıdan bakmadığı, herkesin kardeşleştiği, kan bağına, din, ırk ve benzeri bağların hükmünü bütünüyle yitirdiği, herkesin, insanlık ailesinin bir ferdi olduğu, “bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine” yaşadığı bir dünya... Gerçek doğanın insanın doğası, insanın doğasının gerçek doğa haline geldiği bir dünya... Böyle bir dünyayı düşlemeyi bir an olsun bırakmamalıyız. Komutan Che'nin dediği gibi, “insan düşleri kadar özgürdür”. Zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına geçmek için mücadele verirken, düşlerimizi büyütmeli, sınırsız geliştirebilmeliyiz.

Ve dönüp bu güne baktığımızda, neden elimizi daha çabuk tutmamız gerektiğini bir kez daha görebilmeliyiz. Dünyada her bir saniyede ölen binlerce insanı, Afrika’da açlıktan ölen insanı, çocuklarına süt bulamadıkları için gözyaşlarını tutamayan anaları, savaşlarda ayakları, kolları kopan çocukları, maden göçüğü altında kalan işçilerin kömür karasına bulanmış yüzlerini, işçi çocukların ellerini, özgürlüğe susamış halkların esaretini, Ölüm Orucunda her gün eriyen bedenleri... Ve daha niceelerini... Ve kapitalizmin yazılmaz, anlatılmaz daha nice insanlık suçunu, vahşetini...

Bir daha düşünelim. Bugünü ve yaratacağımız geleceği. Bir daha düşünelim: Bugüne bir an önce son vermek ve yarını bir an önce yaratmak için ne yapıyoruz? Her gün, her saat...

Burjuvazi için ekonomik ve siyasi krizin yol açtığı bir “doruk bunalımı”ndan daha tehlikeli olan, bu “doruk bunalımı”nı, tepedeki çatlakların arasına sızmak suretiyle büyütecek olan işçi sınıfı ve emekçilerin eylemlerindeki artıştır. İşte şimdi ABD ile birlikte Dimyata pirince gitme hazırlıkları içinde olan TC devletini en çok düşündüren konu budur.

Baharla birlikte artan işçi eylemleri, burjuvaziyi terletiyor. Bu eylemler henüz tek bir merkezde yoğunlaşıyor olmasalar da, burjuvazi gelişmelerin bu yönde olacağını biliyor. Değişik işkollarında eylemlerin böyle eş zamanlı bir yükselişe

geçmiş olması, burjuvazi için kâbustan öte bir şeydir. Bir de eylemler arasında mücadele birliğinin sağlanmış olduğunu ve sendikal bürokrasinin aşıldığını düşünün. O zaman vay haline burjuvazinin! Yamalı bir bohça gibi her tarafından birden patlaması ve içinin dışına çıkması işten bile değildir. Bu nedendir ki burjuvazi, şimdiden baskı ve zor aygıtlarını daha yoğunlaşmış bir halde devreye sokuyor. İşçi ve emekçi eylemlerine saldırmak suretiyle, tehlike büyümeden savuşturmak istiyor. Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasasının veto edilen 15 maddesinin yeniden Meclis Genel Kuruluna alınmasını protesto etmek için meclise yürüyen KESK’lilere yapılan polis saldırısı ve yine Tuzla Tersanesinde ücretlerini almak için eylem yapan Desan işçilerine yapılan saldırı, daha önce nakliyat işçilerine ve Tuzla Deri işçilerine yapılan saldırı, burjuvazinin işçi ve emekçi eylemlerinden duyduğu korkunun boyutunu gösteriyor. Burjuvazinin egemenliğini artık yalnızca baskı ve zorla sürdürebildiğini öncesinden belirlemiş olduğumuz ve AB sürecine angaje olanların “demokrasi” beklentilerinden tümüyle farklı bir noktada olduğumuz için, bu bizim açımızdan yadırgatıcı bir durum değil. Önümüzdeki süreci bugünkünden ayırabilecek tek şey, bu baskı ve zorun daha da yoğunlaşacağıdır.

Hükümet, yeni bir “terörle mücadele yasası” çıkarmakla kalmamış, Genel Kurmay’ın “özel isteği” ile yeni bir Te-

Saldırıları Derinleşen Çatlakları Kapatmıyor

rörle Mücadele Koordinasyon Kurulu da oluşturmuştur. Bundan sonra başbakanlık, “iç ve dış güvenlik”ten olduğu kadar, “terörle mücadele konusunda görevli kuruluşlar arasında koordinasyon sağlanmasını” da üstlenecek-

tir. Zaten var olan 3056 sayılı yasa ile Başbakan’a “bakanlıklar arasındaki işbirliğini sağlamak, hükümetin genel siyasetinin yürütülmesini gözetmek, devlet teşkilatının düzenli bir şekilde işlenmesini temin etmek” gibi yetkiler verilmişti. Yeni olarak yapılan, ani olarak gelişecek toplumsal olaylar karşısında daha hızlı karar alıp uygulamayı sağlayacak bir mekanizma oluşturmuş olmalarıdır. Tabi

burada “terörle mücadele” ile kastedilenin ne olduğunu artık bilmeyen kalmamıştır. Bu bir yandan işçi ve emekçi eylemlerine, bir yandan Kürt halkına ve bir yandan da devrimci örgütlere yapılacak olan saldırılardan başka bir anlama gelmiyor. TC devleti, “Ortadoğu macerası”na atılmadan önce iç savaşı kendi lehine sonuçlandırmak, devrim güçlerini etkisiz hale getirmek istiyor. Bunu yapmadığı takdirde, devrimci iç savaşın giderek çok hızlı ve sıçramalı bir seyir izleyeceğini görüyor. Olayların yeni evredeki gelişim seyrinin başka türlü olamayacağını görmek için elbette kahin olmaya gerek yok. Ekonominin durumuna bakmak ve devletin tepesinde büyüyen çatlakları görmek bunu anlamaya yeter.

Ama burjuvazinin unuttuğu ya da hatırlasa bile elinden birşeyin gelmediği bir başka olgu var: O da düzenin artık dikiş tutmasının mümkün olmadığıdır. Ne kadar çok saldırırsa saldırırsın, bu işçi ve emekçilerin öfkesine öfke katmaktan öte birşeye yaramıyor. İşçi ve emekçiler, baskı ve zorla ancak geçici bir süre için sindirilebilirler. Ama açlığın kemirdiği midelerden çıkan ses, herşeyi bastırmaktadır. İşsizlik ve açlık, deyim yerindeyse insanlara bir “deli cesareti” verecek aşamaya gelmiştir. Bunun anlamı, yoksul yığınların her an bir yerlerde patlayabileceğidir.

Ve bu patlama baş gösterdiğinde aç ve yoksul yığınların önünde hiçbir güç duramayacaktır.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

TUZLA DESAN TERSANESİNDE DİRENİŞ

Tuzla'da bulunan Desan Tersanesi bağlı Montesar taşeron firmasında çalışan 55 işçi, ücretlerinin ödenmesi talebiyle 24 Mayıs günü direnişe başladı.

Desan Tersanesi önünde toplanan işçiler, bir basın açıklaması yaptılar. Yylemde, "Ücret Hakkımız Gasp Edilemez", "Zafer Direnen İşçinin Olacak", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganları atıldılar.

Direnişlerinin 2. gününde Desan işçileri, tersane girişini trafiğe kapattılar.

3. günlerinde ise sabah saatlerinde polis savcılıktan izin belgesi ile gelerek "şüpheli" oldukları iddiasıyla üst araması ve kimlik kontrolü yaptı. Ve keyfi gerekçelerle 7 kişiyi gözaltına aldı. İşçiler, Tuzla Karakolu önüne gelerek gözaltıların serbest bırakılmasını istedi.

30 Mayıs günü, Limter-İş üyesi Desan Tersane işçileri, polisin uyguladığı baskıları protesto etmek için Galatasaray Lisesi'nden Taksim Gezi Parkı'na yürüyerek bir eylem yaptılar. Yürüyüş boyunca, "Ücret hakkımız gasp edilemez", "Köle değil işçiyiz, birleşince güçlüyüz", "Kahrolsun IMF işbirlikçi AKP" sloganları atıldılar. Taksim Gezi Parkı'nda basın açıklaması yapan işçiler, direnişlerini tüm engelleme, baskı ve gözaltılara, polisin gazlarına ve coplarına rağmen kararlıca sürdüreceklerini dile getirdiler.

31 Mayıs günü, bir kez daha tersaneler yolunu trafiğe kapatarak eylem yaptılar. Sabah saatlerinde İstanbul Tersanesi önünde toplanan işçiler, kortejlerle Desan Tersanesi önüne yürüdü. Burada, çalışan işçilere ve patronlara çağrılar yaptılar. Çevre tersanelerde pek çok işçi eyleme destek verdi. Trafığın kesilmiş olması nedeniyle Tuzla Tersaneler yolunda uzun araç konvoyları oluştu. Tehditleri iş yapamayan polis, işçilere vahşice saldırdı, pek çok işçiyi yaralayarak 16 işçiyi de gözaltına aldı. Saldırıya uğrayan işçiler Desan Tersanesi önünde toplandı. Polisin saldırısını protesto eden işçiler, gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Gözaltına alınan işçiler, akşam saatlerinde savcılığa çıkarılmadan serbest bırakıldılar.

MECLİS ÖNÜNDE KESK'LİLERE SALDIRI

Cumhurbaşkanı'nın vetosunun ardından, 30 Mayıs günü TBMM Genel Kurulu'nda görüşülerek aynen onaylanan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası'na (GSS) karşı Türkiye'nin pek çok yerinde emekçiler eylemdeydi.

Ankara'da sabah saatlerinde posta çalışanları, Yasanın geri çekilmesi talebiyle Yenimahalle'deki Posta İşleme Merkezi Müdürlüğü önünde toplanarak AKP hükümetini protesto ettiler. Saat 11:45'ta SES Ankara Şubesi üyeleri, Numune Hastanesi önünde Yasa karşı bir basın açıklaması yaptı.

Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçileri, 26 Mayıs günü "Baskı, sürgün ve kadrolaşmaya karşı demokratik yaşam" talepleriyle üç il den Ankara'ya doğru yürüyüşe başladı.

İstanbul, İzmir ve Urfa'dan yola çıkan emekçiler 28 Mayıs'ta Ankara'ya vardılar.

Saat 13:00'de Ziya Gökalp Caddesi üzerinde bir araya gelen, işlerinde Eğitim-Senlilerin de olduğu KESK üyesi emekçiler, diğer Emek Platformu örgütleriyle buluşup bir basın açıklaması yapacak-

ları TBMM Dikmen Kapısına doğru yürümek istediler. Önlerine barikat kurularak yürümelerine izin verilmeyen KESK'lilere polisin saldırısı üzerine 10 dakikalık bir çatışma yaşandı. Pek çok emekçinin yaralandığı çatışmanın ardından 200 KESK üyesi oturma eylemi yaparak yolu 2 saat boyunca trafiğe kapattılar. Barikatın kalkmasının ardından KESK'liler Meclis önüne doğru yürüyüşe geçtiler ve burada Emek Platformu'nun diğer örgütleriyle buluştular.

Yasanın onaylanmasının ardından Süleyman Çelebi, Yasanın emekçilerin tüm karşı çıkışlarına rağmen geçirildiğini haber verdi ve AKP hükümetinin de bunun ağır bedelini ödeyeceğini söyleyen Çelebi, bu yasanın meşru olmadığını; uygulanmaması için mücadeleye aynen devam edeceklerini belirtti.

CORUS YASAN'DA GREV

Adapazarı Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Corus Yasan Metal Sanayinde yürütülen toplu iş sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine, Birleşik Metal İş Sendikası'nın almış olduğu grev kararı, 1 Haziran günü uygulamaya konuldu.

İthal girdi maliyetlerinin ucuzladığı, yatırımların arttığı ve toplam maliyetler içinde ücret maliyetlerinin düşüp verimliliğin arttığı bir dönemde, işçilerin insanca yaşam ve çalışma taleplerinin dikkate alınmaması grevin başlıca nedeni olmuştu

Sakarya 1. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan fabrikada 70 işçi çalışıyor.

EMEKLİ-SEN, "İNSANCA YAŞAM VE TOPLU SÖZLEŞME" İÇİN EYLEMDE

DİSK'e bağlı Emekli-Sen üyeleri emekli olduktan sonra da

sosyal ve ekonomik hakları için mücadeleye devam ediyor. Toplu sözleşme için Eylül ayından beri sürdürdükleri mücadelelerini 1-2 Haziran günleri 9 ayrı şehirde gerçekleştirecekleri oturma eylemleriyle devam ettirecekler.

CASTLEB-

LAİR'DE YENİDEN DİRENİŞ

Esenyurt'ta bulunan tekstil fabrikası Castleblair'de patronun bütün işçileri ücretsiz izine çıkarma girişimine karşı işçiler, fabrika önünde nöbet tutmaya başladılar. Fabrikaların kapılarını tutan işçiler, fabrikadan mal çıkışını engelliyorlar. Patronun çağırıldığı jandarma ise, eğer işçiler fabrika önünden ayrılmazlarsa saldırmakla tehdit ediyor. "İnsani değerlerimiz ve gururumuzla oynanıyor" diyen işçiler, herşeye rağmen mücadele etmekte kararlı olduklarını söylüyorlar.

BANGLADEŞ'TE TEKSTİL İŞÇİLERİNİN

İSYANI BÜYÜYOR

Bangladeş'te çalışma koşullarının iyileştirilmesi için 22 Mayıs günü eylem yapan tekstil işçilerine yapılan polis saldırısında yaralanan işçilerinden birinin ölmesi üzerine tekstil işçileri, 7 fabrikayı ateşe verdi. İşçinin ölüm haberi gelir gelmez, başkent Dakka yakınındaki sanayi bölgesi Sava'da binlerce işçi sokaklara döküldü. Ellerinde demir çubuklar ve tahta sopalar bulunan kızgın işçiler, Savar ve Dakka'daki 7 fabrikayı ateşe verdi.

Polisler, yoldan geçen arabalara sopalarla saldıran kızgın işçileri durdurmaya çalışırken onlarca kişi yaralandı.

Bangladeş'in pek çok şehrinde on binlerce tekstil işçisi sokaklara döküldü ve fabrikaları, araçları ateşe vermeye başladı. Şu ana kadar 300'ün üzerinde fabrikanın ve 200'ün üzerinde aracın yakıldığı ya da tahrip edildiği tahmin ediliyor. Polisle yaşanan çatışmalarda ise en az 100 yaralı var.

Savar ve Gazipur'da başlayan olaylar şiddetlenerek Uttara, Mirpur, Kafrul, Tejgaon, ve Eski Daka'ya kadar yayıldı.

Savar

23 Mayıs günü çıkan olaylarda 50 fabrika, biri itfaiye aracı olmak üzere 30 araç yakıldı ya da tahrip edildi. Polisle çıkan çatışmalarda bazıları polis yaklaşık 50 kişi yaralandı. Polisle işçilerin çatıştığı yollarda tüm işyerleri ve dükkanlar kapatıldı.

Tongi ve Gazipur

Binlerce işçi araçları ve yol üzerindeki banka, mağaza ve dükkanları yakarak Tongi-Gazipur yolunu saatlerce trafiğe kapattılar. Eylemci işçilerin sloganları arasında tekstil fabrikatörlerini hedef alanlar ön plana çıkıyordu.

Gazipur'daki işçiler de pek çok fabrikayı ve yüzlerce aracı tahrip ettiler. Buradaki çatışmalarda bir işçi lideri polis tarafından ele geçirildi.

5 sol parti Sripur'da öldürülen işçi için bölgede kepenk kapatma çağrısında bulundu. Polis burada da 100'den fazla işçiyi gözaltına aldı.

Uttara

Yaklaşık 500 işçi, Mimensing yoluna barikatlar kurdu. Bunun üzerine polis coplarla işçilerin üzerine saldırdı. Polisle yapılan çatışma sırasında bazı araçlar ve dükkanlar tahrip edilirken bir araç da ateşe verildi. Çatışmalarda en az 50 işçi yaralanırken bu bölgede gözaltına alınan işçi olmadı.

Mirpur

Mirpur'daki işçiler 3 saat süren çatışmada 40'tan fazla fabrikayı ve 10 aracı tahrip etti. Burada da yaklaşık 15 kişi yaralandı. Sabah 9.30'da başlayan gösteriye 4000 civarında işçi katılırken ağırlıklı olarak maaşların artırılması yönünde sloganlar atıldı. İşçiler kaldırım taşlarıyla yol üzerindeki bankaların ve iş merkezlerinin camlarını kırdılar

Bölgedeki pek çok fabrikatör sabah 11'de fabrikalarını süresiz bir şekilde kapattılar. İşçilerin eylem talepleri, ücretlerinin artırılmasını ve hafta sonu tatili idi.

Dakka'da sahibi yabancı olan bir giyim fabrikası, 29 Mayıs tarihinde, 1.600 işçinin bulunduğu fabrikada sadece 300 işçinin ücretlerini artırmayacaklarını, diğerlerine zam yapamayacaklarını açıkladılar. Bu açıklama üzerine fabrika işçileri ayaklandı ve 1.500'den fazla işçi iş bıraktı ve daha sonra fabrikanın camlarını ve kapılarını kapatarak üst düzey yöneticileri fabrikaya kapattılar. Yöneticileri saatlerce rehin tutan işçiler, problemin çözüleceğine dair garanti aldıktan sonra eylemi bitirerek fabrika yöneticilerini serbest bıraktılar.

AFGANİSTAN'DA ABD'YE İSYAN

Afganistan'da Bagram Üssü'nden çıkan askeri bir aracın Kabul'e giderken sivil aracı ezerek 1 kişinin ölümüne neden olması üzerine Afganlılar protesto eylemlerine başladılar. Ancak Amerikan askerleri eylemci Afganlılara ateş açarak 4 kişinin ölümüne yol açtı. Bu olayın ardından protestolar şiddetlenirken, bu sefer de Afganistan askerlerinin sivil halka açtığı ateş sonucu 20'den fazla kişi öldü.

Protestocular, olaylar sırasında bazı araçları ateşe verdi. Polislerin ateş açarak dağıtmaya çalıştığı yaklaşık bin kişilik grup, "Amerika'ya ölüm", "Karzai'ye ölüm" sloganlarıyla şehrin diplomatik binaların bulunduğu bölümüne doğru yürüdüler

YUNANİSTAN'DA ÖĞRENCİ İSYANLARI

Yunanistan'da özel üniversitelerin açılmasına olanak tanıyan yasa tasarısına karşı parasız demokratik eğitim talebini ön plana çıkaran öğretim üyeleri ve öğrenciler, 1 Haziran'dan itibaren 240 okulda süresiz boykot ve işgal kararı aldı. Bu karar, 2003 yılından bu yana üniversitelerdeki en büyük eylemleri tetikleyecek. Özellikle bu eylemin sınav dönemine gelmesi, hükümeti daha da zor durumda bırakıyor.

Bu arada 25 ve 26 Mayıs günleri, birçok kentte öğretim üyeleri ve öğrenciler eylemler yaptı. 26 Mayıs Cuma günü Atina'da yapılan mitinge, Yunanistan Komünist Partisi'ne (KKE) bağlı öğrenciler ile Mücadeleci İşçiler Cephesi (PAME) katıldı. "Öğrenciler, işçiler tek yürek, tek yumruk", "Kapitalist şirketler okullardan dışarı" sloganları atan binlerce kişi, meclis önüne kadar yürüdü.

FRANSA'DA YASAKLAMALAR GENÇLERİN TEPKİSİYLE KARŞILAŞIYOR

Fransa'da Montfermeil Belediye Başkanı Xavier Lemoine, Ekim ayında Fransa banliyölerinde yaşanan isyanın ardından olası isyan girişimlerini ve şiddet olaylarını engelleme gerekçesiyle kasaba merkezinde üç kişiden kalabalık grupların bir araya gelmesini yasaklamıştı. Bu yasaklara tepki göstermek için Belediye Başkanlığı konutuna gitmek isteyen yaklaşık 100 genç ile polis arasında bir çatışma yaşandı. Polisler eylemci gençlere plastik mermilerle saldırdılar.

ŞİLİ'DE LİSE ÖĞRENCİLERİ SOKAKTA

Başkent Santiago'da 30 Mayıs günü, eğitim yasasında reform yapılması için binlerce lise öğrencisi eylem yaptı. Polis, eyleme katılan lise öğrencilerine göz yaşartıcı bomba ve tazyikli su ile sal-

dırdı ve gösteriye katılan çok sayıda kişiyi de tutukladı.

Eylem sürerken, ülke çapında öğrencilerin okulları işgal ettiği haberleri geldi. Hükümet yetkilileri, bu eylemler sırasında yaklaşık 400 kişinin tutuklandığını bildirdi.

Şili’de öğrenciler hükümetten, otobüsleri ve üniversiteye giriş sınavlarını bedava yapmasını, daha fazla öğretmene atmasını ve okul binalarını iyileştirmesini istiyorlar.

Şilili öğrenciler, 31 Mayıs günü yeniden taleplerini dile getirmek için sokaklara çıktı. Polisin tekrar saldırdığı eylemde 700 kişi gözaltına alındı.

Liseli öğrenci eylemleri, ülkenin ilk kadın devlet başkanı Michelle Bachelet yaptığı açıklamada polise yüklendi ve saldırıyı kınayarak özel kuvvet sefini görevden uzaklaştırdı. Eylemlere ülke genelinde 600 kişi katıldı.

FİLİSTİN’DE MAAŞ KRİZİ

Hamas’ın iktidar olmasının ardından ABD ve AB ülkelerinin mali yardımı kestiği Filistin’de 3 aydır maaş alamayan polis memurları, 31 Mayıs günü bir eylem yaptılar ve havaya ateş açarak parlamento binasını taşladılar.

İktidardaki Hamas’a mesafeli duran ve El Fetih’i tercih eden ABD, AB gibi ülkeler Filistin’e yaptıkları mali yardımı kesince, hükümetin mali kaynakları kesilmişti. Filistin hükümeti, 3 aydır polislerin ve memurların ücretlerini ödeyemiyor. Yaklaşık 160 bin memurun ve onların ailelerinin etkilendiği bu mali kriz, 31 Mayıs günü Filistin sokaklarında iki bin kişinin katıldığı bir eyleme dönüştü.

ÖĞRENCİLER EYLEMDE

Almanya’nın birçok eyaletinde 1 Haziran günü, üniversite öğrencileri tarafından harçlara karşı protesto eylemleri yapıldı. Öğrencilerin dönem başına 500’er Euro harç ödemesini zorunlu kılan

hükümet kararına karşı çıkan binlerce öğrenci, Frankfurt, Giessen, Darmstadt, Hessen, Wiesbaden, Fulda ve Kassel’de eylemler düzenledi.

Marburg’da da eylem yapan bine yakın üniversite öğrencisi, protesto için yolları kapattı. Şehir ulaşımının felç olması üzerine polis, takviye güçler getirerek öğrencilere saldırdı. Ancak bu, öğrencilerin tren yollarını da kapatmasına sebep oldu.

Köln ve Bonn üniversitelerinde de bir araya gelen öğrenciler, üniversite yönetimlerinden harç planlarına karşı karar almasını istedikler. Öğrencilerin protestosu üzerine Köln Üniversitesi Senatosu, toplantısını gizli bir mekanda yapmak zorunda kaldı. Çünkü öğrenciler daha önce harçları protesto etmek için rektörlüğü işgal etmişti.

Wuppertal, Bochum ve Münster üniversitelerinde de harçlara karşı eylemler gerçekleştirildi.

Hamburg’da da üniversite öğrencileri harçlara karşı eylemdeydi ve kent merkezine bir yürüyüş yaptılar. Ayrıca Berlin-Mitte’de bulunan Hamburg eyalet temsilciliği önünde de Berlinli öğrenciler tarafından bir eylem düzenlendi. Hamburg’daki eylemle dayanışma amacıyla yapılan gösteride öğrenciler, eyalet temsilciliğini işgal etme tehdidinde bulundular.

İRAK’TA TUTSAK YAKINLARINDAN EYLEM

Irak’ın Basra kentinde, İngiliz ordusu tarafından tutuklanan mahkum yakınları bir eylem yaptı. Yaklaşık 75 Iraklı mahkumun ailesi ve yakınlarının katıldığı eylem, Suayibe Koalisyon Güçleri kampı girişinde düzenlendi. Tutuklu yakınları, haksız yere yapılan tutuklamalara tepki göstererek, mahkumların biran evvel serbest bırakılmasını istedi. Eylem sırasında İngiliz askerleriyle zaman zaman tartışmalar yaşandı.

DİNCİ FAŞİSTLERİ İKİTELLİ’DE BARINDIRMAYACAĞIZ

Devletten ekonomik ve askeri yardım alan dinci faşistler, AKP Hükümetiyle birlikte son senelere oranla daha canlanan faaliyetlerini arttırdılar. Çok ciddi örgütlülük yaratma çabasındalar. Sivas gibi, Maraş gibi, Çorum gibi katliamlar yaratmak için hazırlandıkları açık. Ama her şeye rağmen devrimcilerin oldukları mahallelere girmeye çekiniyorlar. Biz de olduğumuz mahallelere dinci faşistleri sokmamakta kararlıyız. Onlarla hiç bir platformda birlikte olmamak bizim için ilkeseldir. Biz kimlerle iş yapacağımızı iyi seçeriz. Faşist katillerle hiç bir platformda bugüne kadar bir arada olmadık ve bundan sonra da olmayacağız. Onların meşrulaştırılmalarına asla izin vermedik ve vermeyeceğiz. Bu karşı-devrimcilerle karşı savaşmayı bir an bile elden bırakmayacağız.

26 Mayıs günü bir grup dinci faşist, İkitelli’de Hizbullah’a ait Türkçe ve Arapça kitapları araba ile stand kurup propaganda ile satmaya çalışıyorlardı. Bunu ilk gördüğümüz anda, leninistler olarak gidip müdahale ettik. İkitelli’de dinci faşistleri barındırmadığımızı bundan sonrada barındırmayacağımızı söyledik. Bir yoldaş da sesli ajitasyon yaptı.”Bunlar Çorum’un, Sivas’ın, Gazi’nin katilleri, burada bunları barındırmamalıyız” diye süren 10 dakikalık ajitasyon sonunda kalabalık bir halk toplandı. Dinci faşistlere “siz mi giderseniz biz mi kovalım” dediğimizde dinci faşist sesini yükseltmeye yeltendi. Bunun karşılığında yumruğu suratının ortasına yedi. Bir kaç faşist esnaf ona destek vermeye çalıştı. Bize ise kalabalık bir esnaf kitlesi destek verdi ve kavga başladı. Herkes bir dinci faşisti almış dövüyordu. Halk bu olaya çok sevindi ve destek verdi. Daha sonra bir yoldaş propaganda yapmaya başladı. Ve halkla birlikte bu dinci faşistleri arabaya koyup yaka paça gönderdik.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz: Hiç bir zaman gerici dinci faşistleri İkitelli’de barındırmayacağız.

İKİTELLİ FAŞİZME MEZAR OLACAK!

İkitelli’den Leninistler

NOT: Bu haber, elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır.

DEVİRİMİN KISKACI DARALİYOR

reketleri artık, üretimin hareket yönünde belirlenmiyor. Bu önemli dönüşüm, yönetici seçkinlerin faizler, döviz kurları ve borç üzerinden ekonomiyi denetime alma araçlarını, bir avuç emperyalist mali-sermayenin insafına terk etmesi anlamına geliyor. Ve dahası, faiz, döviz kuru gibi göstergelerin gerçek ekonomiyle bir ilgisinin kalmadığına işaret ediyor.

Tam Teslimiyet Yolunda

5-16 Mayıs arasında süren (ve devamının geleceği söylenen), %18 devalüasyonu ortada bırakarak Türkiye'yi terk eden emperyalist mali-sermayenin bu hareketin ba-

Tek bir damla kanın insan organizmasını özetlemesi gibi, 5-16 Mayıs tarihleri arasında yaşanan ekonomideki "panik havası", Türkiye'de tekelci kapitalizmin barındıran tüm çelişki ve zayıflıkları açığa çıkarmaya yetti. Sadece bu mu? Dört yıldır lafla yürüten peynir gemileri, şişirilen balonlar ve

çarpıtılan rakamlarla çizilen pembe tablolar, hepsi küçük bir esintiyle yüzlerini göstermeye zorlandılar. Düne kadar kükreyenlerin de, miyavlamaları duyuldu.

Ne, parayla konferans veren ekonomi "guru"larının "müthişsiz-niz!" yağmaları, ne de yağlı kemik peşinde koşan şirket yöneticilerinin "her şey mükemmel, potansiyel büyük!" dolduruşları, küçük bir esintinin tekneyi yan yatırmasını engelleyemedi. Teknenin gövdesinin delik deşik, yelkenlerinin parça parça, sintinesinin su dolu olduğu anlaşıldı.

Ne oldu 5-16 Mayıs tarihleri arasında? 70 milyar dolara dayanan "sıcak para"nın sadece %5'ini oluşturan 3.8 milyar doları, taşını toprağını toplayıp Türkiye'yi terk etti. Ama geride %18'e varan bir devalüasyon bıraktı. İki hafta gibi kısa sürede YTL, değerinin beşte birini kaybetti, faizler yükseldi. Milli gelirin yüzde biri oranında bir para, "ben gidiyorum" deyince, ekonomi baştan aşağı titredi, gitti gitti geldi... Bu panik, Türkiye ekonomisinde emperyalist mali-sermayenin tuttuğu yeri göstermesi açısından önemliydi.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de emperyalist mali-sermaye, ekonominin istinasız bütün alanları üzerinde yaşamsal bir etki yapabilecek konuma ulaşmıştır. Geçmiş dönemlerde bu etki, sanayinin motor-gücü sayılabilecek faaliyet alanlarında (imalat, savunma, temel hammaddeler) kendini gösteriyordu. Şimdi, bankalar, borsa, iç ve dış ticaret, gıda, kimya, vs., akla gelebilecek ne kadar alan varsa, emperyalist mali-sermayenin denetim ve kontrol alanı içine girdi. Bu güce, bütün ekonomik faaliyet alanlarını kredi ve para musluklarına bağlayarak ulaştılar. Bundan sonrası, kredi ve para musluklarının başını tutmaktan ibaretti.

Emperyalist mali-sermaye, borsada en çok işlem gören kağıtların %92'sine, tüm borsanın %62'sine sahiptir. Bankalar adım adım emperyalist mali-sermayenin eline geçerken, geride kalanlar, milyarlarca dolarlık borç ilişkisiyle bağlanmıştır. Döviz piyasası, tümüyle bir kaç uluslararası fon yönetimi ve bankanın kontrolindedir. Döviz kurlarını ayarlayan, faiz oranları üzerinde söz sahibi olan, kredi musluklarının başını tutan mali-sermaye, 5-16 Mayıs arasında, elde ettiği bu yeni konumu teste tabi tuttu. Ve gördü ki, çok küçük miktarda hareketlerle, tüm yapıyı sarsacak güce ulaşmıştır. Emperyalizmin tüm ilhak sürecinde, önemli bir aşama tamamlanmış oldu.

Tüm ilhakın bu aşamasında, Türkiye'de de meta tahtından çoktan indirildi. Para, şimdi kral koltuğunda oturuyor ve kendi ihtiyacı için verdiği her emir, sarayın bütün köşelerinde yankılanıyor. Mali-sermayenin esas gücünü oluşturan paranın hareketiyle, meta üretiminin hareketi giderek birbirinden kopuyor. Hisseleri borsada sürekli değer kazanan bir patron, adeta kan ağlıyor, "Artık dayanacak gücüm kalmadı!" Borsada işlem gören hisseleri, ne onun denetimindedir ne de üretime katkısı oluyor. Borsanın ve dövizlerin ha-

hane bulma yarışı başladı. Bir çokları, "ülkenin içinde bulunduğu gerilimden korkan yatırımcının kaçışı" yaftasını kondurdu. Kimi yorumlara göre ise, AKP iktidarı boyunca, yaklaşık 35-40 ay süresince, %6.000 gibi olağanüstü bir kâr rakamına ulaşan sıcak paranın, artık karlarını realize etmesi söz konusu. Hükümet sözcüleri "iç etmenler değil, dış etmenler rol oynadı" diyerek, yükselen altın fiyatlarına atıfta bulundular. Ancak hükümetin sözleri bir çok açıdan gerçekliği yansıtmıyor. Birincisi, altın fiyatlarının son 25 yılın en yüksek seviyesine çıkması, doların değer kaybına işaret eder. Oysa, dolar Türkiye'de yukarı fırladı. İkincisi, aynı günlerde başka ülkelerde görülen dalgalanmalar, Türkiye'deki hareketlikten etkilendi. Üçüncüsü, Türkiye'den çıkan para miktarı, diğer ülkelere çıkan miktardan kat kat fazla oldu. Yani, tüm yönleriyle bu para hareketi "Türkiye'ye özgü" idi.

Neden emperyalist mali sermaye, Türkiye ekonomisi üzerindeki gücünü test etti? Siyasi konjonktür, bu para operasyonunun politik amaçlarını hesaba katmayı gerektiriyor.

Emperyalizm, her alanda egemenlik ister. Ekonomik alanda kazanılan güçlü konum, buna denk bir siyasi güce pekiştirecektir. Ekonomik alanda tam gaz giden ilhak süreci, politik alanda çetrefilleşiyor. Siyasi tam ilhak sürecini hızlandırması beklenen bugünkü hükümet ise, üçlü bir kısıkaç içinde bulunuyor.

Birincisi, devrimin kısıkaçıdır. Devrim tehdidi, hükümetin tam ilhak sürecini pekiştiren kimi adamlarını engelliyor. Tekel işçilerinin direnişle fabrikalarının kapanmasını önlemesi, sadece bir örnek. Gecekondu yıkımları, kentleri savaş alanına çevirince, bu konuda da emperyalist mali-sermaye ve işbirlikçi tekellerin ihtiyacı olan adamlar atılamadı.

Hükümeti kısıkaca alan bir diğer güç, işbirlikçilik yarışını kaybeden sermaye güçlerinin, eski konumlarını yeniden kazanma çabalarıdır. Son aylarda bu çabalar iyice yoğunlaştı ve hükümeti bir çok alanda güçsüz bıraktı, ürkekletirdi. Bu ürkeklik emperyalist mali-sermayenin gözünden kaçmadı. Cüneyt Zapsu, Washington'da, "bizi süpürmeyin, bizi kullanın" sözleriyle yalvarmak zorunda kaldı. İşte tam bu evrede, kısıkaçın üçüncü ayağı harekete geçti. 5-16 Mayıs devalüasyonu yaşandı.

Mayıs devalüasyonu, esas patronun kim olduğunu hükümete bir kez daha hatırlatmış oldu. IMF'yle alelacele anlaşmalar imzalandı. Önümüzdeki günlerde, özellikle devrim tehdidi nedeniyle ertelenen birçok çatışmanın yeniden alevlendiği günler olacaktır. Tekel, gecekondu yıkımları, belediye hizmetlerini rafa kaldıran ve yüzbinlerce belediye çalışanını işsiz bırakan düzenlemeler gibi...

Para, Emperyal Gücün Hizmetinde

Tam ilhak, siyasi alanda ekonomik zorun yardımıyla kendine yol açarken, bağımlı ülkelere, emperyalist politikalara tam teslimiyet dayatılıyor. Küresel iç savaşta bağımlı bir ülke olarak Türkiye'den beklenen, Rusya ve İran'ın etkisini kırmak, Irak'taki işgalin yarattığı tüm politik sonuçları kabul edip uyum sağlamaktır. İran'ın ekonomik olarak ablukaya alınmasında, Türkiye'nin gümrük kapılarının önemi ortada. Devalüasyon operasyonunun sürdüğü günler-

de, gümrüklerden sorumlu bakanın, bizzat CIA raporlarıyla rüşvetçilikle suçlanması anlamlıdır. Emperyalizm, en sadık işbirlikçilerini bile topun ağzına koyarak, politikasının önünde engel olanlara gözdağı veriyor.

5-16 Mayıs devalüasyonuyla gördük ki, emperyalizm politik operasyonlarında ekonomik gücünü en etkin şekilde kullanıyor. Tüm mali-sermaye, boylu boyunca emperyalist politik faaliyetin hizmetindedir. Emperyal gücün kendisi, bizzat bu mali-sermayedir. Bundan böyle, bağımlı ülkelerde görülen mali hareketlilikler, ekonomik zorunluluktan çok, siyasi amaçlarla iç içe açıklanmak durumundadır.

Emperyalist mali sermaye, küresel iç savaşın hizmetine koştuğu, bağımlı ülkeleri hizaya getirmek için kullandığı bu parasal gücün denetimini çoktan kaybetti oysa. Borsalar ve döviz hareketleri

kanalında yığılan para, artık kontrol edilmesi imkansız bir balona dönüştü. Balonun ne zaman patlayacağına dair öngörüler, yılları değil, ayları hesaba katar hale geldi. Görünen o ki, emperyalist mali-sermaye, para gücüyle pekiştirdiği siyasi ilhak sürecinin sefasını süremeyecek. Emperyalizm, Ortadoğu'da güçlü bir karşı-devrim kalesine ihtiyaç duyduğu için, Türkiye ekonomisini sıcak para serumuyla ayakta tuttu. Ekonominin sıcak paraya nasıl bağımlı hale geldiğini, bu paranın sadece %5'inin kaybıyla yaşanan sarsıntının büyüklüğüyle görmüş olduk. Emperyalist mali-sermayenin oluşturduğu balonun patlaması halinde, Türkiye'nin bundan nasıl etkileneceği, bu küçük örnekten anlaşılabilir. Yüzbinlerce yeni işsiz, milyonlarca kredi kartı kurbanı ve bunların yanında gecekondularıyla, işçi direnişleriyle öfkeli üst üste binmiş emekçiler, devrimi bir kez daha avuçlarımızın içine düşürecekler.

“Sistemin Çarkını Değiştirmek Gerek”

İçinde yaşadığımız dönemi en iyi işçilerin yaşamı anlatır. Bu nedenle, 3 Haziran günü, Aksaray'da yol yapımında çalışan Büyükşehir Belediyesi işçileri ve parkın demirlerini boyayan Reyhan Belediye işçileri ile yaptığımız bir sohbeti aktarıyoruz size.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Özelleştirmeler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Reyhan Belediye İşçisi İyi bir şey değil. Az paraya burdan alıyorlar, kendileri ise daha fazla paraya satıyorlar.

Büyükşehir Belediyesi İşçisi: Özelleştirmelere doğduğum günden beri karşıyım. Türkiye özelleştirmeye doğru gidiyor.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Çalışma koşullarınız nasıl?

Reyhan Belediye İşçisi İyi değil. Halk işsiz. Aldığımız ücret geçimimizi sağlamıyor. Sadece bu mu, çocukların okulu, elektriği, suyu, kirası...

Büyükşehir Belediyesi İşçisi: Çok kötü. Bir ay otuz gün. Otuz gün boyunca çalışıyoruz, aldığımız ücret 450 milyon. Yoksulluk sınırı 1,5 milyar, açlık sınırı 550-600 milyon civarında. Sigorta yok, sosyal güvenlik hakkı yok.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Seçimlere az kaldı. Ne düşünüyorsunuz bu konuda?

Reyhan Belediye İşçisi Hangi partiye oy veririm.. kime verirse söylediği hiçbir şeyi yerine getirmiyor. Olan garibanlara oluyor. Ezilen hep biziz.

Büyükşehir Belediyesi İşçisi: Ben sosyal demokrat bir işçiyim ve onları desteklerim.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Siz bir baba olarak üniversite sınavları konusunda ne düşünüyorsunuz?

Reyhan Belediye İşçisi Okumak iyi bir şey elbette. Ama bu sınavlar çok kötü. Çocuk çok iyi olsa bile bütün bildiğinin birkaç saate sinanması doğru değil.

Büyükşehir Belediyesi İşçisi: ÖSS kalkmalı bir defa. Öğrenciler

ilköğretim ve ortaöğretim puanlarına göre üniversiteye alınmalı. Mesela bir kişinin mühendisliğe eğilimi varsa onu bu yönde geliştirmeli.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Bütün bunlara karşı ne yapmak gerekiyor sizce?

Reyhan Belediye İşçisi Birlik olmak gerekiyor. Bakın zenginler birbirlerini tutuyor. Garibanlar da birbirlerini tutmalı. Birlikten kuvvet doğar.

Büyükşehir Belediyesi İşçisi: İşçiler birlik olarak mücadele verecek. Sivil toplum örgütleri, sendi-

kalarla hep birlikte mücadele edecek. Birileri işçinin sırtından para kazanıyor. İşçi, hakkını alamıyor. Birlik olmak gerek. Birlik olunmazsa sisteme karşı ne yapılabilir? İktidara kim gelirse gelsin, sistem değişmiyor. Sistemin çarkları bozuk, onu tamir edemezsiniz. Sistemin çarkını değiştirmek gerek.

Y.E. Mücadele Birliği Okurları: Taksim konusunda ne düşünüyorsunuz? 1 Mayıs orada olmalı mı?

Reyhan Belediye İşçisi: Elbette. 77'den ben de orada vardım. İnsanları öldürdüler. Panzerlerle ezdiler. Taksim'de olmalı tabii ki. Ben 45 senelik işçiyim. İşler daha da kötüye gidiyor.

Büyükşehir Belediyesi İşçisi: 77 katliamında ben de vardım. O günü yaşadım ben. Birlik olup hesap sormak lazım.

Bu sohbetin ardından, belediye işçileri bize çalışma koşullarıyla ilgili temel sorunlarından bahsettiler. Ücretlerini zamanında alamadıkları ve düşük olduğu; ayda 30 gün çalıştırıldıkları, hafta sonu tatillerinin olmadığı; hiçbir sosyal haklarının olmadığı; sürekli haksızlıklar yapıldığı; öğle yemeği verilmediği; hastalanıp işe gelemediklerinde yevmiyelerinin kesildiği gibi hemen hemen tüm işçilerin ekonomik sorunlarını paylaştıklarını dile getirdiler. Biz de bu sohbet için onlara teşekkür edip, “kolay gelsin” deyip, dergimiz Mücadele Birliği'ni de onlara armağan ederek yanlarından ayrıldık.

Gülümseyişinle Geleceğe...

Yazıya nasıl başlayacağımı düşündüm önce... Ama gülen yüzün aklıma gelince düşünceler ardi sıra dizildiler... Bir devrimci, hep senin gibi geleceğe olan inançla gülebilmeli ağız dolusu...

Ne yazık duymadım hastalığımı, yanında olmayı çok ama çok isterdim; tek başına verdiğin savaşında, ne geliyorsa elimden yapmayı... Senin için değiştirebilmeyi isterdim bir şeyleri, o illet hastalığı güzel bedeninden söküp atabilmeyi ama hiçbir şey yapamamış olmak, sadece ardından birkaç satır yazıyor olmak ne kötü... En son 19 Aralık eylemlerini konuşmuştuk, gözaltılarımızı, nasıl koşuşturmacayla geçtiğini o günlerin ve her şeyin ne çabuk değiştiğini, yitirdiklerimizi... Daha üzerinden üç ay bile geçmemişken seni yitirmenin acısı...

Kapitalizmi yıkanın zorunluluğu burada da çıkıyor işte karşımıza... Senin gibi değerli bir siper yoldaşını tedavi edilemeyen bir hastalık yüzünden kaybetmek korkunç geliyor; daha doğrusu tedavi edilebilirliğinden emin olduğum bir şey yüzünden kaybetmek... Sırf birkaç ilaç tekeli kârına kâr ekleyecek diye kaybetmek insanları... Hele bu senin gibi değerliyse...

Düşlerini gerçekleştirmek bizlere kaldı... Seni sevgiyle, seni kavgayla a-nacağız daima...

BETÜL ALTINDAL

Bir Dostun...

Gelin Yaşamı Yeniden Örelim

Merhaba Yoldaşlar...

Sizleri tanıyalı birkaç yıl oldu. Ben 28 yaşında bir kadın işçiyim. Yaklaşık 16-17 yıldır çalışıyorum.

Sizleri tanımadan önce sıradan bir yaşamım varmış. Bunu, sizleri ve değerlerinizi tanıdıktan sonra öğrendim, ufkum genişledi. Şimdi ezikliğimin sebebini daha iyi kavriyorum ve devrime olan inancım daha da katmerlenerek arttı. Yaşamdaki bir çok değer yargılarım değişti, okuduğum Mücadele Birliği dergisi beni bana daha iyi ifade etti. Ben, beni daha iyi tanıdım ve sizleri de... Sizleri birebir tanımasam da biliyorum, yaşamı tel tel beraber örüyoruz. Bu güç bizim gücümüz.

Yaşamda beraber hareket etmemiz gerekiyor. Gelin beraberce yaşamı yeniden örelim.

Bir Kadın İşçi/ İzmir

ÖNSÖZ BAHAR-YAZ 4. SAYISI

Sanata Dair Notlar

İnsanın Doğa Karşısındaki Durumu

Yabancılaşmaya Karşı Beyin Egzersizleri

Savaş ve Kadın -Ayışığı Sanat Merkezi Sempozyum

Küba Gezisi Notları

Dachau Toplama Kampı Müzesi Gezisi Notları

Zindan Türkü Söylüyor - Sibel Sürücü'nün Günlüğünden

KADIN DOSYASI

Kadın Kurtuluşu İçin Yol Gösterici İlkeler

Marksizm Ve Feminizm

Kadın... İyiliklerin ve Kötülüklerin Kaynağı

Irak Direnişinde Kadın

Gözaltında Tecavüz

Birliğimiz Sarsıldı Boşaniyoruz!

Plaza De Mayo Anaları

ÇIKTI

İsteme adresi: ayışığı sanat merkezi / istiklal caddesi rumeli han 6. kat 88/11 taksim
istanbul / 0 (212) 249 44 43

31 Mayıs İkitelli

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

15-16 Haziran Ruhuyla Yeni Ayaklanmalar Yaratalım

